

Dekani Filozofskoga fakulteta

FRANJO MARKOVIĆ

(KRIŽEVCI, 26. VII. 1845 – ZAGREB, 15. IX. 1914), DEKAN 1874/75. I 1888/89.

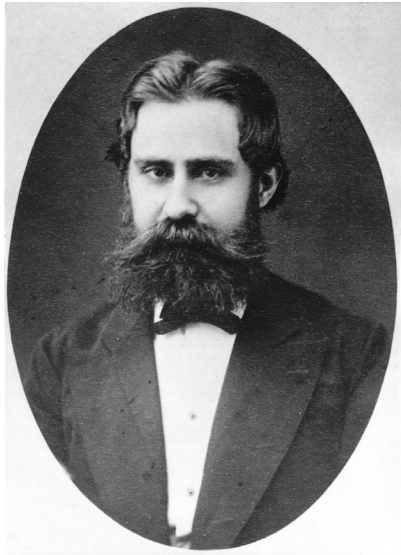

Studij klasične filologije, slavistike i filozofije završio je u Beču 1866. godine. Nakon diplome do 1870. radi u gimnazijama u Osijeku i Zagrebu. Doktorirao je 1872. u Beču iz područja estetike, nakon čega se vraća u Zagreb, gdje ponovno predaje kao gimnazijski profesor. Od 1873. na studijskome boravku u Dresdenu, Leipzigu, Berlinu i Parizu. Uspostavom Sveučilišta Franje Josipa I. (kasnije i dalje u tekstu: Sveučilište u Zagrebu), odnosno Mudroslovnoga fakulteta s odjelima Filozofičko-historičkim i Matematičko-prirodoslovnim (kasnije i dalje u tekstu: Filozofski fakultet) godine 1874. imenovan je prvim voditeljem Katedre za filozofiju (tada: Stolica za mudroslovje teoretično i praktično sa povjestnicom) i prvim dekanom. Na Fakultetu ostaje do umirovljenja 1909. godine. Predavao je etiku, estetiku, psihologiju, povijest filozofije, pedagogiju i logiku. Bio je član odbora Matice hrvatske (od 1875. godine), član Jugoslavenske akademije znanosti i umjetnosti (od 1876. godine), obnašao je dužnost rektora Sveučilišta u Zagrebu (1881/82). Osim toga se do 1890. ističe i u Hrvatskome saboru kao križevački zastupnik Neovisne narodne stranke i oponent režima koji je predstavljao ban K. Khuen-Héderváry.

Znatno je utjecao na intelektualni život Banske Hrvatske, odigrao važnu posredničku ulogu u modernizaciji hrvatskih humanističkih znanosti prema europskim i ponajviše bečkim uzorima. Kao dekan Fakulteta zalagao se za različite modele stipendiranja studenata i pomaganja što većemu broju mladih u potrazi za boljim obrazovanjem. Na njegov poticaj uspostavljena je 1898. godine *Hrvatska mensa academica*. U stručnome smislu posebno je važan njegov doprinos u razvijanju hrvatskoga filozofskog pojmovlja, ali je traga ostavio i svojim raspravama, člancima te književničkim radom. U Markovićevu čast njegovim je imenom nazvana nagrada Filozofskoga fakulteta koja se godišnje dodjeljuje studentima sa zapaženim znanstvenim, umjetničkim, stručnim i sportskim rezultatima.

FRANJO MAIXNER

(OSIJEK, 4. VIII. 1841 – ZAGREB, 2. III. 1903), DEKAN 1875/76.

Studirao je 1861–1865. klasičnu filologiju i njemački jezik u Pragu. Od 1865. do 1874. radi kao suplent, učitelj i gimnazijski profesor na zagrebačkoj Gornjogradskoj gimnaziji te kao književnik. U rujnu 1874. imenovan je prvim redovitim profesorom latinske filologije na Filozofskome fakultetu. Tijekom prvoga semestra usavršavao se u klasičnoj filologiji u Leipzigu, gdje je 1877. i doktorirao. Od 1886. postaje prvim profesorom na Katedri za klasičnu filologiju, gdje drži nastavu do ak. god. 1899/1900. Pored sveučilišnih dužnosti obnašao je i razne funkcije kao vladin povjerenik u školstvu (ispitna povjerenstva, zemaljski školski nadzornik itd.). Obnašao je dužnost rektora Sveučilišta u Zagrebu (1878/79), a 1882. postao je i redoviti član JAZU. Osim toga isticao se i kao dopisni član inozemnih društava (Prag) i akademija (Beograd). Među prvima se bavio istraživanjem hrvatskoga latinizma, dok je u svojim predavanjima povezivao književnost i gramatiku s poviješću, mitologijom, arheologijom i metrikom. Također se zanimao za arheologiju i epigrafiju. Najviše priznanje stekao je kad je 1894. odlikovan Viteškim redom željezne krune III. razreda.

LAVOSLAV (LEOPOLD) VÁCLAV GEITLER

(PRAG, ČEŠKA, 18. X. 1847 – DÖBLING, BEČ, AUSTRIJA, 2. VI. 1885), DEKAN 1876/77.

Studirao slavistiku, komparativno indoeuropsko jezikoslovlje i filologiju na Sveučilištu u Pragu. Iz političkih razloga studij je 1868. nastavio u Beču, gdje je 1870. i doktorirao. Godine 1873. poduzeo je studijsko putovanje u Litvu te se okrenuo proučavanju važnosti litavskoga jezika u slavistici. Od uspostavljanja Zagrebačkoga sveučilišta 1874. godine djeluje kao prvi profesor slavistike te predaje općeslavensku i paleoslavensku filologiju. Iste godine postaje i redoviti član JAZU. Na studijska istraživanja odlazi u Poljsku, Makedoniju, po hrvatskome Primorju te na Atos i Sinaj. Posebno se isticao u proučavanju glagoljičke paleografije, odnosno porijekla i razvitka glagoljice, ali je objavljivao i druge studije s područja slavistike, lingvistike, slavenske filologije te književnopovijesne rasprave.

BOHUSLAV JIRUŠ

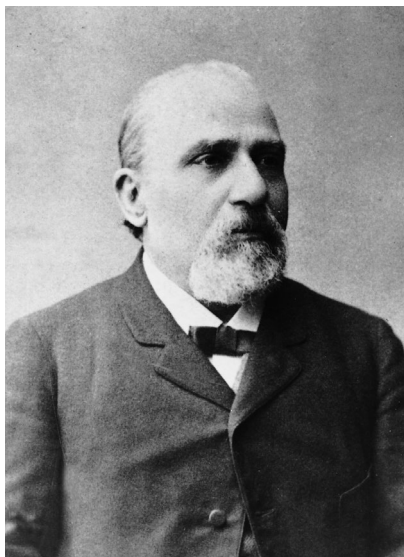
(PRAG, ČEŠKA, 17. X. 1841 – PRAG, ČEŠKA, 16. XI. 1901), DEKAN 1877/78.

U rodnome Pragu studirao je i 1865. doktorirao medicinu. Na stručnom usavršavanju boravi u Njemačkoj. Od 1870. radi kao asistent u Zookemijskome zavodu u Pragu, gdje se specijalizirao za fiziološku kemiju. Od 1875. prelazi na Filozofski fakultet u Zagrebu, gdje je imenovan prvim profesorom botanike. U svojim predavanjima, nastavi i istraživanjima drži se suvremenih načela koja odražavaju njegovu srednjoeuropsku naobrazbu. Odmah po dolasku kao idejni začetnik sudjelovao je u utemeljenju Botaničko-fiziologijskoga zavoda, predstojnik kojega je od 1875. do 1886. godine. Osim toga uredio je knjižničnu zbirku, opremio laboratorij i osnovao herbarijsku zbirku, koja je postupno skupila oko 10 000 biljaka. Kako bi se unaprijedila sveučilišna nastava, aktivno je sudjelovao u uspostavi Botaničkoga vrta u Zagrebu, što će se ostvariti 1889. godine. Bio je član Liječničkoga zbora kraljevina Hrvatske i Slavonije. Godine 1886. vraća se na Sveučilište u Prag, ali na poziv Senata Zagrebačkoga sveučilišta odande šalje stručni nacrt i prijedlog za osnivanje Medicinskoga fakulteta u Zagrebu.

NATKO (SPERATUS) NODILO

(SPLIT, 31. VIII. 1834 – ZAGREB, 21. V. 1912), DEKAN 1878/79. I 1889/90.

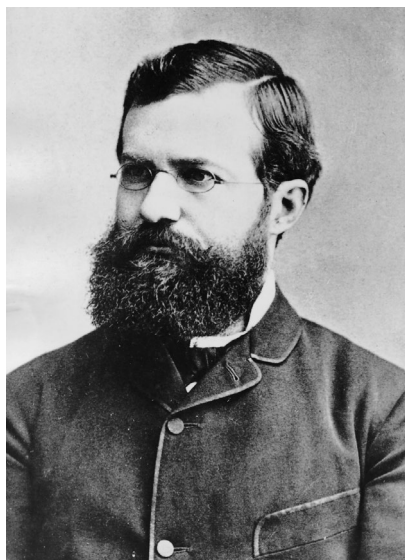
Započeo je studij teologije u Zadru te kratko radio kao učitelj u Splitu, 1857. nastavio je visoko obrazovanje u Beču, gdje studira povijest i geografiju. Potom ponovno radi u Splitu kao suplent u gimnaziji, ali je zbog političke aktivnosti među dalmatinskim narodnjacima otpušten. Zbog toga od 1862. djeluje u Zadru, gdje preuzima uređivanje novopokrenutoga talijansko-hrvatskog lista *Il Nazionale – Narodni list* kao organa Narodne stranke s ciljem ujedinjenja Dalmacije s ostatkom Hrvatske. Na toj se dužnosti unatoč sukobima zadržao pet godina, a od 1866. do 1874. predaje na gimnaziji u Zadru te se intenzivnije okreće historiografiji. Pored toga 1867. i 1870. djeluje kao zastupnik u Dalmatinskome saboru. Na preporuku Franje Račkog 1874. godine imenovan je prvim redovitim profesorom opće povijesti na Zagrebačkome sveučilištu. Na Fakultetu ostaje punih 27 godina, do mirovine 1901. Od 1883. redoviti je član JAZU, a 1907. izabran je za predsjednika Društva hrvatskih književnika. Ističe se prije svega svojim pedagoškim radom, ali i stilom i pristupom povijesti, čime je utjecao na buduće naraštaje hrvatskih povjesničara. Iako je na početku istraživao prapovijest i staru povijest, s vremenom se okrenuo

proučavanju rane srednjovjekovne povijesti Hrvata i Slavena te priređivanju kritičkih izdanja izvora. Tako se ističe i kao autor prve opće povijesti srednjega vijeka na južnoslavenskome prostoru. Grad Zagreb odlikovao ga je 1862. počasnim građanstvom.

ĐURO PILAR

(BROD NA SAVI, 22. IV. 1846 – ZAGREB, 19. V. 1893), DEKAN 1879/80. I 1890/91.

Obrazovanje završava diplomom pa doktoratom (1868) na Sveučilištu u Bruxellesu, gdje je od 1869. docent. Do izbijanja Francusko-pruskoga rata (1870) boravi na stručnom usavršavanju u Parizu. Tada se vraća u domovinu i započinje raditi kao pristav Narodnoga zemaljskog muzeja u Zagrebu, u Mineraloško-geološkom odjelu, kojemu je kasnije postao i ravnatelj. Na Zagrebačkome je sveučilištu 1875. imenovan prvim hrvatskim sveučilišnim profesorom geologije i mineralogije. Osim toga drži predavanja iz petrografije, kristalografije, paleontologije i astronomije, koja su pripremljena prema tada najsuvremenijim europskim standardima. I u istraživačkome smislu posebno se bavi geologijom, naročito u regionalnome kontekstu. Od 1875. godine redoviti je član JAZU. Godine 1881. izabran je za narodnoga zastupnika u Hrvatskome saboru kao pripadnik opozicije. U ak. god. 1884/85. obnaša dužnost rektora Sveučilišta. Studijska putovanja i istraživanja poduzima u Bosni i Austriji. Istaknuo se i kao suosnivač Hrvatskoga planinarskog društva i Hrvatskoga prirodoslovnog društva te kao strastveni organizator šaha u Zagrebu (suosnivač Šahovskoga kluba). Kao nastavnik razvio je nekoliko naraštaja hrvatskih i europskih znanstvenika.

FRANJO PETRAČIĆ

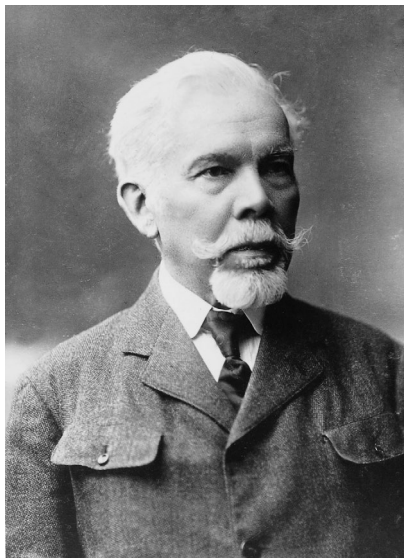
(JASENOVAC, 6. IV. 1833 – ZAGREB, 9. V. 1922), DEKAN 1880/81.

Klasičnu filologiju i slavistiku završio u Beču 1860. godine, nakon čega radi kao gimnazijski profesor u Senju, Vinkovcima i Zagrebu, gdje postaje ravnatelj Kraljevske (Klasične) gimnazije te zamjenik predsjednika Zemaljskoga školskog odbora. Godine 1877. imenovan je redovitim profesorom i predstojnikom Katedre za grčki jezik i književnost na Filozofskome fakultetu, na kojemu ostaje do umirovljenja 1894. na vlastiti zahtjev. Istraživao je i prevodio antičku grčku književnost te pisao o hrvatskim renesansnim piscima. S njemačkoga je preveo važne grčke početnice i gramatiku. Osim toga isticao se kao vrstan nastavnik koji je odgojio nekoliko naraštaja klasičnih filologa.

VINKO (VINCENC) DVOŘÁK

(DUŠEJOV, NĚMECKÝ BROD, ČEŠKA, 21. I. 1848 – ZAGREB, 6. V. 1922), DEKAN 1881/82. I 1891/92.

Studirao i doktorirao u Pragu. Na Sveučilištu u Zagrebu 1875. postaje prvi profesor fizike. Po dolasku u Zagreb utemeljuje Fizikalni kabinet, kojemu je predstojnik do umirovljenja 1911. godine. Obnašao je dužnost rektora Sveučilišta (1893/94), punopravni je član JAZU od 1887. i Češke akademije od 1893. godine, a ističe se i kao vanjski član brojnih monarhijskih i inozemnih institucija. Predavao je teorijsku, eksperimentalnu fiziku i povijest fizike, dok je istraživanja provodio na područjima akustike, mehanike, optike, hidrodinamike i elektriciteta. Istaknuo se u proučavanjima titranja i cirkulacije zraka, pa su po njemu nazvane naprave za istraživanje (*Dvořákovo kolo*) i teorije (*Dvořák-Rayleighova cirkulacija*). Izučavao je i povijest fizike, naročito učenja Ruđera Boškovića.

ARMIN PAVIĆ

(POŽEGA, 29. III. 1844 – ZAGREB, 11. II. 1914), DEKAN 1882/83. I 1894/95.

Završio studij klasične filologije i slavistike u Beču 1864. Kao gimnazijski profesor radi u Osijeku, Varaždinu, Rijeci, Požegi i Zagrebu. Ističe se i književničkim radom, prvo objavljivanjem pjesama, pripovijedaka i kazališnih kritika. Poslije se usmjerava prema književnopovijesnim i književnoteorijskim temama, objavljujući svoje tekstove uglavnom u formi eseja, kritika, rasprava i polemika. Zapažen je i po raznim prijevodima i komentiranim izdanjima. Objavio je prvo opširnije djelo o dubrovačkoj književnosti (*Historija dubrovačke drame*). Godine 1868. sudjelovao je u osnivanju *Vienca*. Od 1874. redoviti je član JAZU, a obnašao je i dužnost rektora Sveučilišta (1896/97). Od 1877. imenovan je izvanrednim profesorom hrvatskoga jezika i književnosti na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Od 1884. do 1900. zastupnik je Narodne stranke u Hrvatskome saboru, od 1886. poslanik na zajedničkome saboru, a od 1893. do 1899. član austro-ugarske delegacije. Na položaju predstojnika Odjela za bogoštovlje i nastavu Zemaljske vlade nalazi se od listopada 1898. do umirovljenja 1904. godine. Na tom je položaju uvelike utjecao na kulturnu politiku i politiku razvoja školstva i Sveučilišta. Za svoj rad i političko djelovanje primio je veći broj odlikovanja.

KAREL ZAHRADNIK**(LITOMYŠL, ČEŠKA, 16. IV. 1848 – BRNO, ČEŠKA, 23. IV. 1916), DEKAN 1883/84. I 1892/93.**

Diplomirao je studij matematike na Karlovu sveučilištu u Pragu, gdje je 1874. stekao doktorat filozofije. U Pragu radi kao gimnazijski profesor, a zatim asistent predavač na Češkoj visokoj tehničkoj školi. Aktivno sudjeluje u razvoju matematike u Pragu i češkim zemljama općenito. Godine 1876. imenovan je redovitim profesorom matematike na Zagrebačkome sveučilištu. Do 1890. bio je jedini profesor matematike na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, pa je predavao i pokrivao širok spektar predmeta. Uspostavio je Matematički seminar te 1893. pokrenuo Matematičku zbirku udžbenika i matematičkih modela. Godine 1882. postaje redoviti član JAZU, gdje vrši i dužnost predstojnika Matematičko-prirodoslovnoga razreda. Osim toga član je više različitih čeških znanstvenih društava. Godine 1899. napustio je Zagreb i odselio u Moravsku, nastavivši karijeru na Češkoj visokoj tehničkoj školi u Brnu, gdje je 1910/11. bio i dekan Fakulteta za arhitekturu. Tijekom svojega djelovanja na Filozofskome fakultetu isticao se pedagoškim radom i objavljivanjem znanstvenih priloga, naročito knjiga i udžbenika iz matematike, koji su među prvima tiskanima na hrvatskome jeziku.

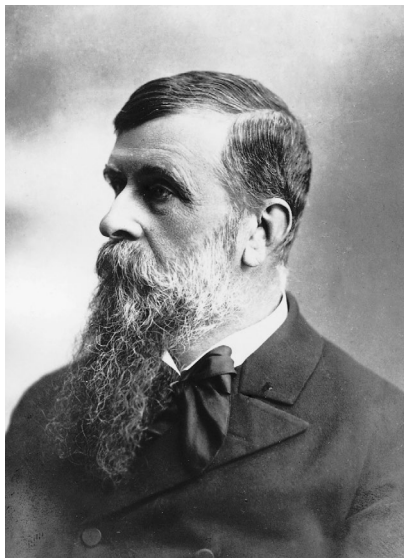
SPIRIDON (ŠPIRO) BRUSINA**(ZADAR, 11. XII. 1845 – ZAGREB, 21. V. 1908), DEKAN 1884/85.**

Studirao paleontologiju u Beču. Nakon studija radi u Zadru u gimnaziji, a ubrzo potom kao kustos Narodnoga muzeja u Zagrebu u sklopu Prirodoslovnog odjela. Godine 1876. postao je profesor zoologije na Zagrebačkome sveučilištu i upravitelj Zoološkoga muzeja, gdje ostaje do umirovljenja 1901. godine. Pokretač je i prvi predstojnik Zoologičko-zootomičkoga zavoda. Od 1874. redoviti je član JAZU, dugogodišnji je član ravnateljstva Glazbenoga zavoda te tajnik Hrvatskoga sokolskog saveza i član Hrvatskoga planinarskog društva od njegova osnutka. Ističe se kao organizator i popularizator prirodnih znanosti na hrvatskome prostoru. Tako je sudjelovao u osnivanju Hrvatskoga prirodoslovnog društva, kojemu postaje prvi predsjednik, i pokretanju *Glasnika hrvatskog prirodoslovnog društva*, koji je uređivao. Sakupio je važne zbirke kopnenih, slatkovodnih i morskih mekušaca te veliku ornitološku zbirku. O svojim istraživanjima objavljivao je brojne znanstvene radove. Jedan je od ključnih zagovaratelja teza Charlesa Darwina u hrvatskoj znanosti i javnosti.

GUSTAV JANEČEK

(KONOPIŠTĚ, ČEŠKA, 30. XI. 1848 – ZAGREB, 2. IX. 1929), DEKAN 1885/86, 1895/96. I 1906/07.

U Pragu prvo 1871. završava studij farmacije, a onda studij kemije i 1875. postiže stupanj doktora filozofije. Potom radi u Plzeňu, pa u Beču na tamošnjem Sveučilištu kao osobni asistent (istovremeno je i slušač na bečkome Medicinskome fakultetu) te kasnije na Visokoj tehničkoj školi kao asistent za organsku tehnologiju. Izvanredni profesor kemije postaje 1879. na Zagrebačkome sveučilištu, gdje ostvaruje daljnju akademsku karijeru. Od dolaska do 1924. obnaša dužnost predstojnika Kemijskoga zavoda Filozofskoga fakulteta. Prema suvremenim uzorima uvodi predavanja iz fizikalne kemije, a 1882. s V. Dvořákom i B. Jirušem pokreće sveučilišni Farmaceutski učevni tečaj, iz kojega poslije nastaje Farmaceutsko-biokemijski fakultet. Od 1887. član je JAZU, a njezin predsjednik od 1921. do 1924. Bio je izvanredni član Češke akademije znanosti te počasni član brojnih inozemnih institucija i društava. Rektorsku čast obnaša 1908/09. Smatra se utemeljiteljem moderne kemije i farmacije u Hrvatskoj.

TADIJA SMIČIKLAS

(REŠTOVO, ŽUMBERAK, 1. X. 1843 – ZAGREB, 8. VI. 1914), DEKAN 1886/87.

Povijest i geografiju studira u Pragu i Beču, gdje diplomira 1869. Usporedo s time usavršava se kao stipendist Instituta za istraživanje austrijske povijesti u Beču, koji je tada bio povezan sa Sveučilištem. Kao gimnazijski profesor povijesti i hrvatskoga jezika zaposlen je isprva u Osijeku te kasnije u Rijeci i Zagrebu. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu izabran je 1882. za redovitoga profesora hrvatske povijesti (s osobitim obzirom na austrijsku i ugarsku povijest), ponajviše na temelju autorstva prve hrvatske sinteze *Poviest hrvatske*. Na Fakultetu predaje i pomoćne povijesne znanosti. Redoviti član JAZU postaje 1883. godine, a za predsjednika Akademije izabran je 1900. (dužnost obnaša do smrti). Od 1875. odbornik je Matice hrvatske, a predsjednik od 1889. do 1891. U Hrvatskome saboru u dvama je mandatima (1884–1887, 1897–1902) zastupnik Neovisne narodne stranke. Kao rektor Sveučilišta i saborski zastupnik inicirao je otvaranje Medicinskoga fakulteta u Zagrebu te poticao doznačavanje sredstava u fond za njegovo osnivanje. Osim po prvoj cjelovitoj sintezi hrvatske povijesti Smičiklas ostaje zapažen kao autor biografija i drugih monografija te kao pokretač (1904)

i urednik kritičkog izdanja latinskih isprava *Codex diplomaticus regni Croatiae, Dalmatiae et Slavoniae* – *Diplomatički zbornik Kraljevine Hrvatske, Dalmacije i Slavonije*.

PETAR MATKOVIĆ

(SENJ, 18. VI. 1830 – BEČ, AUSTRIJA, 25. III. 1898), DEKAN 1887/88.

Studira geografiju i povijest u Beču i Pragu te nakon položena profesorskog ispita nastavlja obrazovanje u Berlinu i Göttingenu, gdje je diplomirao. Filozofiju je doktorirao 1860. u Grazu. Ondje od 1857. radi na Akademskoj gimnaziji kao docent, a zatim i u gimnazijama u Varaždinu i Zagrebu. Stručno usavršavanje i istraživanja provodi u Veneciji i Beču. Kao autor uvoda kataloga sudjeluje u pripremi Prve dalmatinsko-hrvatsko-slavonske gospodarske izložbe 1864. Potaknuo je osnivanje Statističkog ureda (s M. Zoričićem), a kasnije je i uspostavio Geografskoga društva (1897). Jedan je od osnivača Katedre za geografiju Filozofskoga fakulteta (1883), na kojoj je prvi profesor i predstojnik do umirovljenja 1893. na vlastiti zahtjev. Redoviti je član JAZU (od 1867. godine), a dopisni član brojnih inozemnih institucija (Moskva, Sankt Peterburg, Berlin, Rim, Atena, Beograd). Ruski car odlikovao ga je Viteškim križem sv. Ane III. razreda. Ističe se po brojnim znanstvenim radovima koji povezuju povijest, geografiju, statistiku i topografiju te školskim atlasima, kartama i udžbenicima iz zemljopisa.

TOMISLAV (TOMO) MARETIĆ

(VIROVITICA, 13. XII. 1854 – ZAGREB, 15. I. 1938), DEKAN 1893/94.

Prvi dekan Filozofskoga fakulteta u Zagrebu koji je na toj instituciji i diplomirao, slavistiku i klasičnu filologiju (1878), a potom i doktorirao. Usavršavao se u Pragu i Leipzigu. Prije dolaska na Fakultet radio je u gimnazijama u Požegi i Zagrebu. Od 1885. zaposlen je na Filozofskome fakultetu, gdje se kao redoviti profesor slavenske filologije umirovio 1914. godine, iako do 1919. nastavlja honorarno predavati poredbenu indoeuropsku gramatiku. Kao svestrani istraživač objavljuje jezične rasprave, polemike, studije te različite prijevode s grčkoga, latinskoga, poljskoga, engleskoga, ruskoga i litavskoga. Najveće doprinose ostvario je pišući gramatike i rječnike (velik prinos *Rječniku JAZU*), istražujući početke epike te povijest i razvoj pravopisa. Kao član Narodne stranke zastupnik je u Hrvatskome saboru (1892–1897, 1900–1906), redoviti član JAZU postaje 1890. godine, a predsjednik je od 1915. do 1918. godine. Bio je član i Srpske, Bugarske te Češke akademije.

MILIVOJ ŠREPEL

(KARLOVAC, 8. XI. 1862 – ZAGREB, 23. II. 1905), DEKAN 1896/97.

Studij filozofije, slavistike i klasične filologije završio je na Filozofskome fakultetu, gdje je 1886. godine i doktorirao. Od 1884. do 1887. radi u Zagrebu kao profesor na Klasičnoj gimnaziji. Od 1887. odlazi na usavršavanje u Njemačku, u Leipzig, Berlin i München, a tijekom ljetnoga semestra 1889. boravi u Italiji. Od 1888. predaje na Katedri za klasičnu filologiju Filozofskoga fakulteta jer mu iz političkih razloga nije dopušteno da 1900. preuzme katedru nacionalne književnosti, baš kao što 1899/1900. nije potvrđen ni za rektora. Bio je redoviti član JAZU od 1893. i dopisni član Carske akademije u Sankt Peterburgu. Aktivan je i u Matici hrvatskoj, gdje je dulje vrijeme bio član Upravnog odbora. Osim toga ističe se kao prvi urednik *Grđe za povijest književnosti hrvatske*, koju JAZU izdaje od 1897. Objavljuje radove o latinskoj gramatici, književnosti i hrvatskim latinistima, a publicira i književnu kritiku. Ističe se po komparatističkom i hermeneutičkom pristupu hrvatskoj kulturnoj povijesti.

AUGUST MUSIĆ

(KRKA, SLOVENIJA, 3. VIII. 1856 – ZAGREB, 26. VII. 1938), DEKAN 1897/98.

U Zagrebu je studirao klasičnu filologiju te slavensku i poredbenu filologiju, a 1885. promoviran je u doktora filozofije. Na usavršavanje grecistike odlazi u Leipzig, Berlin i na njemački arheološki institut u Ateni. Dulje vrijeme zaposlen je u gimnazijama u Osijeku, Požegi i Zagrebu. Od 1893. kao izvanredni profesor vodi Seminar za grčku filologiju na Filozofskome fakultetu, a 1894. je imenovan redovitim profesorom grčkoga jezika i književnosti. I nakon službenog umirovljenja (1924) do 1933. na Fakultetu radi honorarno. Redoviti je član JAZU od 1896. godine, dopisni je ili vanjski član različitih inozemnih društava i akademija (Beograd, Ljubljana, Atena). Vrlo je aktivan član Matice hrvatske, gdje se ističe kao urednik prijevoda grčkih i rimskih klasika. Bavi se ustrojem grčkoga i slavenskih jezika, prevođenjem grčkih klasika, objavljuje studije i rasprave. Ističe se i kao autor školskih udžbenika, vježbenica i priručnika grčkoga jezika.

GJURO ARNOLD

(IVANEC, VARAŽDIN, 24. III. 1853 – ZAGREB, 22. II. 1941), DEKAN 1898/99. I 1913/14.

Na Filozofskome fakultetu studira filozofiju. Mobiliziran tijekom Aneksijske krize 1878. godine. Po povratku iz Bosne radi kao gimnazijski profesor u Zagrebu. Promoviran je 1880. u prvoga doktora filozofije na Sveučilištu u Zagrebu. Dodatnu specijalizaciju stječe u Njemačkoj (Göttingen, Berlin) i Francuskoj (Pariz). Godine 1889. postaje ravnatelj Kraljevske učiteljske škole, a 1894. imenovan je izvanrednim profesorom za teoretsku i praktičnu filozofiju te pedagogiju na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na Fakultetu će uz daljnja napredovanja ostati do umirovljenja 1923. na vlastiti zahtjev. U ak. god. 1899/1900. obnaša dužnost rektora Sveučilišta. Od 1899. redoviti je član JAZU, a od 1902. do 1909. predsjednik Matice hrvatske. Objavljuje pjesme, balade i romane uglavnom poučne i rodoljubne tematike. Ističe se i kao pobornik struje „starih“ tijekom književnoteorijskih sukoba u Matici hrvatskoj i oko nje. Objavljuje brojne rasprave koje se bave teorijom književnosti i pedagogijom. Na Arnoldov poticaj osnovan je na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu Pedagogijski seminar za teoretsku i praktičnu izobrazbu budućih srednjoškolskih nastavnika (1896), koji je srednjoškolske nastavnike upoznao s metodičkim i teorijskim osnovama struke. Ostavio je velik trag svojim pedagoškim radom i organizacijom hrvatske pedagogije.

ANTUN HEINZ

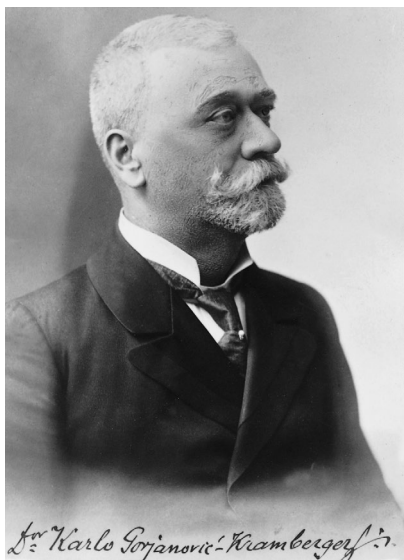
(ZAGREB, 13. II. 1861 – ZAGREB, 21. I. 1919), DEKAN 1899/1900. I 1909/10.

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je prirodne znanosti i doktorirao (1887). Isprva radi kao pomoćni učitelj na Velikoj gimnaziji u Zagrebu, a od 1886. kao asistent B. Jiruša u Botaničko-fiziološkome zavodu Sveučilišta. Od 1887. je imenovan profesorom opće i sistemske botanike. Razvija dalje predmet i uvodi nastavu iz bakteriologije. Dužnost predstojnika Botaničko-fiziološkoga zavoda obnaša od 1888. do umirovljenja 1913. godine. Ak. god. 1905/06. rektor je Sveučilišta u Zagrebu. Ističe se u istraživanju biologije i bakteriologije. Nakon studijskih boravaka diljem Europe (1890–1900) osnovao je i projektirao Botanički vrt u Zagrebu (u suradnji s nadvrtlarom V. Durchánekom).

DRAGUTIN (KARLO) GORJANOVIĆ-KRAMBERGER

(ZAGREB, 25. X. 1856 – ZAGREB, 22. XII. 1936), DEKAN 1900/01.

Studira paleontologiju u Zürichu i Münchenu, a doktorira prirodoslovlje u Tübingenu (1879). Dodatno usavršavanje provodi u Beču na Dvorskom muzeju, Sveučilištu i Geološkome zavodu. Po povratku u Zagreb radi pri Mineraloško-geološkom odjelu Narodnoga muzeja. Godine 1883. imenovan je docentom paleontologije kraljeznjaka na Filozofskome fakultetu. Redoviti je član JAZU od 1909. Pripadao je skupini stručnjaka koja je pod vodstvom S. Brusine 1885. pokrenula Hrvatsko prirodoslovno društvo. Također je potaknuo osnivanje Geološkoga povjerenstva za Hrvatsku i Slavoniju (1909) te njegova časopisa *Vijesti geološkog povjerenstva* (1911). Objavljuje važne znanstvene radove na hrvatskom i stranim jezicima. Europsku i svjetsku slavu stekao je 1899. godine otkrićem nalazišta pračovjeka na Hušnjakovu brdu kod Krapine, što je interpretirano kao ključni dokaz o postojanju fosilnoga pleistocenskoga čovjeka.

JULIJE DOMAC

(VINKOVCI, 1. VI. 1853 – ZAGREB, 6. III. 1928), DEKAN 1901/02.

Diplomirao farmaciju u Beču, a doktorirao u Grazu 1880. na području organske kemije. Odmah potom kreće s objavljivanjem znanstvenih radova, kao prvi Hrvat s doktoratom iz kemije. Nakon diplome neko vrijeme radi u Beču. Na početku karijere predaje u nekoliko gimnazija kemiju i prirodoslovlje (Zemun, Zagreb). Od 1886. kao suplent predaje farmakognoziju na farmaceutskome tečaju Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, gdje je 1896. imenovan izvanrednim profesorom farmakologije. Na Fakultetu ostaje do umirovljenja 1924. godine. Utemeljio je Zavod za farmakognoziju (1896), među prvim takvim organizacijskim jedinicama u Europi, i obnašao dužnost predstojnika Zavoda. Također se istaknuo kao autor srednjoškolskih udžbenika kemije. Ak. god. 1911/12. obnašao je dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta. Istaknuo se po udžbenicima organske i anorganske kemije te brojnim priložima i istraživačkim radovima s područja farmakognozije. Od 1955. godine Hrvatsko farmaceutsko društvo dodjeljuje najvišu godišnju nagradu – medalju „Julije Domac“.

HINKO HRANILOVIĆ

(ZAGREB, 14. VI. 1860 – ZAGREB, 15. IV. 1922), DEKAN 1902/03.

Povijest, geografiju i filozofiju studirao je u Grazu, Beču, Berlinu i Oxfordu. U Grazu je 1887. doktorirao iz područja fizičke geografije. Potom predaje povijesti i geografiju na različitim gimnazijama (Zemun, Rijeka, Zagreb). Godine 1892. postaje asistent na Katedri za geografiju Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Predstojnik je Katedre za geografiju od 1893. do 1918. godine. Ubraja se među utemeljitelje Geografskoga društva 1897. (uz A. Heinza i P. Matkovića). Objavljuje brojne znanstvene radove s područja teorije i metodologije, geomorfologije, klimatologije, fizičke kulture i tjelovježbe te higijene. Kao aktivan član i odbornik Hrvatskoga sokola sudjelovao je u organizaciji sporta na prostoru Banske Hrvatske.

STJEPAN TROPSCH

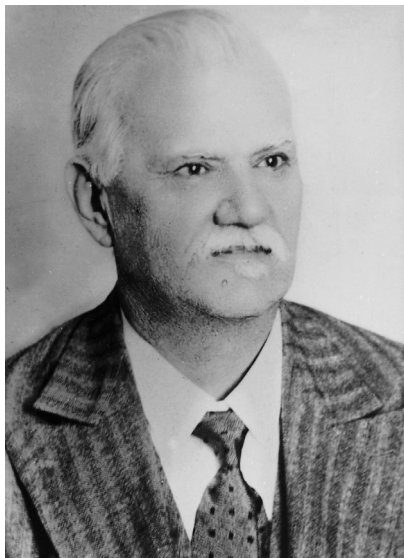
(VINKOVCI, 25. XI. 1871 – ZAGREB, 11. XII. 1942), DEKAN 1903/04. I 1924/25.

Studira germanistiku u Grazu, gdje je 1894. promoviran u doktora filozofije. Prvo namještenje dobiva u Vinkovačkoj gimnaziji, a potom radi u zagrebačkim školama. Od 1895. kao suplent predaje njemački jezik i književnost na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Godine 1904. utemeljio je Seminar za njemačku filologiju, kojemu je bio i predstojnik. Prekida svoju znanstveno-nastavničku karijeru radi političke. Od 1913. postaje predstojnik Odjela za bogoštovlje i nastavu Zemaljske vlade, dužnost na kojoj ostaje do 1917. Osim toga je i zastupnik u Hrvatskome saboru (Narodna stranka, Stranka narodnog napretka) u više mandata od 1906. godine. Posebno se bavio njemačko-slavenskim odnosima u prošlosti te njemačkim prijevodima hrvatskih i srpskih narodnih pjesama.

VLADIMIR VARIČAK

(ŠVICA, OTOČAC, 26. III. 1865 – ZAGREB, 17. I. 1942), DEKAN 1904/05.

Na Filozofskome fakultetu diplomirao matematiku i fiziku, a 1891. promoviran u doktora filozofije. Nakon rada u srednjim školama (Zemun, Bakar, Osijek, Zagreb) 1895. habilitira na matičnome fakultetu. Od 1898. učitelj je na novoj Šumarskoj akademiji u Zagrebu, a od odlaska K. Zahradnika 1899. prelazi na njegovo mjesto, prvo kao suplent, a potom iste 1899. godine kao izvanredni profesor. Redoviti je član JAZU od 1904. godine, a član je i nekih inozemnih akademija (Beograd, Prag). Godine 1921/22. obnaša dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta. Umirovljen je 1936. godine, ali je do kraja života ostao u statusu honorarnoga predavača. Istraživao je život i djelo Ruđera Boškovića, a najviše se isticao na području neeuclidске geometrije i teorije relativnosti.

GAVRO MANOJLOVIĆ

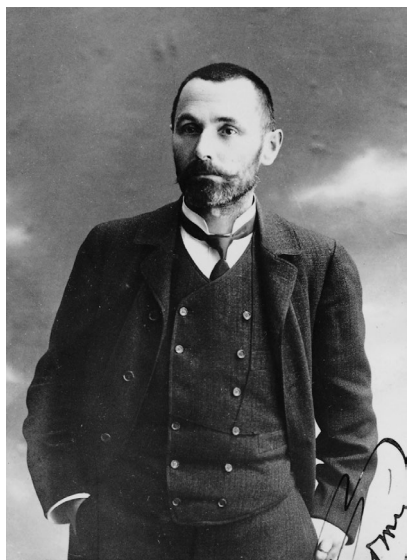
(ZADAR, 27. X. 1856 – ZAGREB, 1. XI. 1939), DEKAN 1905/06. I 1923/24.

U Zagrebu i Beču studirao povijest, geografiju, filozofiju i klasičnu filologiju. Doktorsku disertaciju brani u Beču 1896. godine. Karijeru od 1880. zapčinje kao gimnazijski profesor u Požegi, Zagrebu te potom Osijeku, gdje je više godina na položaju upravitelja. Privatni docent za rimsku povijest na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu postaje 1897. godine, a izvanredni profesor na Katedri za opću povijest staroga vijeka 1901. Iz političkih razloga (supotpisao žestoko prosvjedno pismo protiv bana Pavla Raucha) umirovljen 1908. godine, nakon čega izbija studentski štrajk. Vraćen je 1910. kao suplent, redoviti je profesor od 1914. do umirovljenja 1924. Punopravni je član JAZU od 1908. godine, a predsjednik Akademije od 1924. do 1933. Objavljivao je radove iz stare povijesti i hrvatske povijesti ranoga srednjeg vijeka te teorije i metodologije povijesti. Ističe se i po političkome djelovanju u sklopu Srpske samostalne stranke, odnosno Hrvatsko-srpske koalicije, u ime koje je narodni zastupnik u Hrvatskome saboru od 1908. te zastupnik u zajedničkom Ugarsko-hrvatskome saboru.

ĐURO ŠURMIN

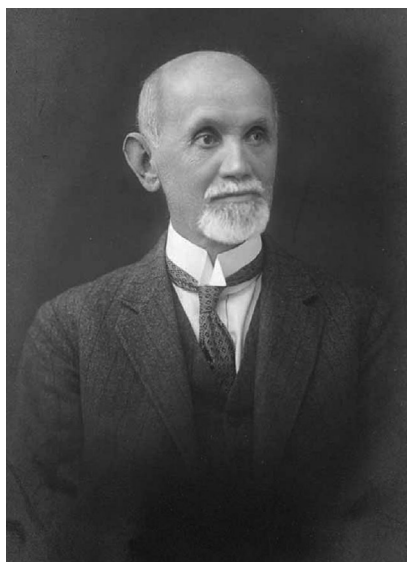
(SIŠČANI, ČAZMA, 4. IX. 1867 – ZAGREB, 22. III. 1937), DEKAN 1907/08.

Studij slavistike, klasične filologije i filozofije završava u Zagrebu. Potom radi u gimnazijama u Bjelovaru i Zagrebu. Na Zagrebačkome je sveučilištu 1897. doktorirao. Godine 1899. postaje suplent hrvatske i srpske književnosti i jezika, a od 1902. profesor na Katedri za hrvatski ili srpski jezik i književnost Filozofskoga fakulteta. U dvama je navratima iz političkih razloga suspendiran: od travnja 1908. do travnja 1910. godine, kad je reaktiviran, te 1921. godine, kad je trajno umirovljen. Odluka bana P. Raucha da umirovi dekana izazvala je 1908. godine veće studentske prosvjede, odnosno studentski štrajk na Sveučilištu u Zagrebu. Član je Hrvatske pučke napredne stranke, koju od 1906. zastupa u Hrvatskome saboru, te pripadnik Hrvatsko-srpske koalicije. Neko je vrijeme i zastupnik u zajedničkome saboru u Budimpešti. Poslije je pripadnik Napredne demokratske stranke, Hrvatske zajednice te Hrvatske narodne stranke. Od 1918. povjerenik je za trgovinu i promet u Narodnome vijeću, od 1920. ministar za socijalnu politiku, a od 1924. ministar trgovine i industrije. Objavljuje važne preglede, članke i rasprave o temama iz starije hrvatske književnosti.

AUGUST LANGHOFFER

(KISAČ, NOVI SAD, SRBIJA, 17. IV. 1861 – ZAGREB, 29. III. 1940), OBNAŠATELJ DUŽNOSTI DEKANA 1908.

Studirao je prirodoslovlje u Zagrebu i Beču, gdje je diplomirao, a doktorirao je 1888. u Jeni. Kao srednjoškolski nastavnik radi u Rijeci, Bakru, Senju, Osijeku i Zagrebu. Habilitirao je za privatnoga docenta iz entomologije 1895. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te iste godine počinje predavati entomologiju, a nešto kasnije i druge predmete iz zoologije. Ravnateljem Zoologijskoga odjela Narodnoga muzeja postao je 1901. godine. Obnašatelj je dužnosti dekana Filozofskoga fakulteta 1908. godine, nakon što je ban P. Rauch smijenio dekana Đ. Šurmina. Kratko je predavao i na Medicinskome fakultetu opću biologiju životinja, a nastavu je držao i na Šumarskoj akademiji te od 1919. honorarno na Poljoprivredno-šumarskome fakultetu. Umirovljen je 1927. godine. Ističe se naročito na području entomologije, odnosno u istraživanju anatomije i morfologije dvokrilca i opnokrilca. Osim toga istraživao je praživotinje, mekušce, crve, kornjaše, rakove, ribe, ptice, šišmiše. Desetljećima je skupljao vrijednu zbirku skoro 15 000 dvokrilaca, koja se danas čuva u Hrvatskome prirodoslovnom muzeju. Prvi je počeo sustavno istraživati faunu hrvatskih špilja. Pisao je različite znanstvene i popularnoznanstvene priloge.

ĐURO KÖRBLER

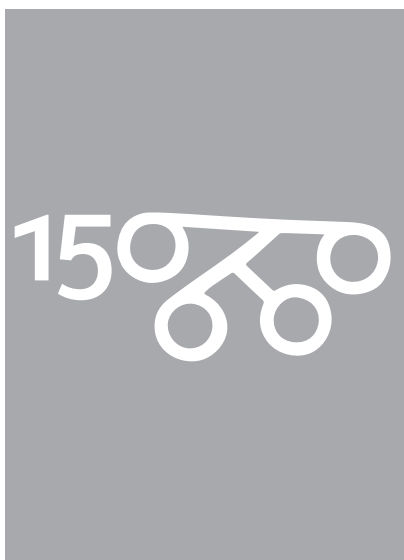
(VRHOVAC, OZALJ, 16. VIII. 1873 – ZAGREB, 4. XI. 1927), DEKAN 1908/09. I 1918/19.

U Zagrebu je diplomirao klasičnu filologiju i 1895. doktorirao (promoviran 1897. godine). Potom radi na gimnazijama u Požegi i Zagrebu. Neko vrijeme na stručnom usavršavanju boravi u Berlinu, Pragu, Beču i Budimpešti. Godine 1900. imenovan je docentom za grčku književnost na Filozofskome fakultetu. Poduzima različita stručna i studijska putovanja u Italiju, Grčku i Malu Aziju. Obnašao je dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta (1914/15). Redoviti je član JAZU od 1915. godine. Objavljivao je znanstvene i popularne priloge o različitim temama, od grčke književnosti do rasprava o hrvatskim latinistima, a naročito studije vezane uz dubrovačku tradiciju.

ISTVÁN KÁZMÉR GREKSA

(PEČUH, MAĐARSKA, 23. XII. 1864 – BUDIMPEŠTA, MAĐARSKA, 13. XI. 1921), DEKAN 1910/11.

Školovao se u cistercitskoj gimnaziji, a 1880. stupio je u red. Poglavar reda postao je već 1885. godine. Mađarski i latinski jezik studirao je u Budimpešti, gdje je 1890. i doktorirao. U više navrata radi kao gimnazijski profesor u Egeru, zatim u Stolnom Biogradu te od 1886. kraće vrijeme kao profesor Velike gimnazije u Pečuhu. Objavljuje prijevode s raznih jezika, poslanice i pjesme. Najviše se zanima za povijest književnosti i estetiku. Od kraja 19. stoljeća sudjeluje u planovima pokretanja Katedre za mađarski jezik na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Godine 1903. imenovan je prvim izvanrednim profesorom mađarskoga jezika i književnosti na Zagrebačkome sveučilištu. Nakon imenovanja usavršava svoj hrvatski pa Katedru i nastavu preuzima tek 1903/04. U Zagrebu djeluje do 1918. godine, kad odlazi na Filozofski fakultet u Koloszváru.

FERDO ŠIŠIĆ

(VINKOVCI, 9. III. 1869 – ZAGREB, 1. I. 1940), DEKAN 1911/12.

Povijest i geografiju studira u Zagrebu i Beču. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu doktorirao je 1900. godine, a habilitacijski rad izradio dvije godine kasnije. Nekoliko godina radi kao profesor na gimnazijama u Gospiću, Osijeku i Zagrebu na Višoj trgovačkoj školi. Od 1902. i habilitacije predaje na Klasičnoj gimnaziji te na Filozofskome fakultetu hrvatsku povijest od 1102. do 1409. Redoviti član JAZU postaje 1910. godine, a tijekom karijere bio je član i nekih drugih znanstvenih ustanova. Na listi Hrvatsko-srpske koalicije izabran je za zastupnika u Hrvatskome saboru. Pristao je uz bana Tomašića i 1911. preuzeo dužnost tajnika Stranke narodnog napretka. Tijekom prve Jugoslavije također aktivno sudjeluje u javnom životu. Godine 1906. na Filozofskome fakultetu imenovan je izvanrednim profesorom za hrvatsku povijest. Predaje hrvatsku povijest od 1526. do 1868. te razdoblje od doseljavanja Hrvata do 19. stoljeća. S Fakulteta u mirovinu odlazi 1939. na vlastiti zahtjev. Ističe se kao autor važne znanstvene sinteze hrvatske povijesti te brojnih drugih studija srednjovjekovne i novovjekovne povijesti. Bio je vrstan

predavač te je oko sebe okupljao buduće naraštaje hrvatskih povjesničara. Hrvatski nacionalni odbor za povijesne znanosti i Društvo za hrvatsku povjesnicu dodjeljuju nagradu „Ferdo Šišić“ za najbolji diplomski ili magistarski rad.

JULIJE GOLIK

(FUŽINE, 7. IV. 1866 – ZAGREB, 1. XII. 1924), DEKAN 1913/14.

Diplomirao klasičnu filologiju i doktorirao 1894. u Zagrebu. Neko vrijeme radi na zagrebačkim školama, a od 1895. kao profesor na Ženskome liceju. Od 1898. radi kao privatni docent na Filozofskome fakultetu na Katedri za latinsku filologiju. Obnašao je dužnost prvoga predsjednika Hrvatskoga profesorskog društva, a 1919. izabran je za prvoga rektora Više pedagoške škole u Zagrebu. Isticao se znanstvenim radovima, objavljenim gramatikama, stručnim raspravama i komentiranim izdanjima rimskih klasika, kao i pedagoškim radom i željom da se didaktički i metodički standardi moderniziraju. Zagovarao je direktnu metodu poučavanja latinskoga jezika, kako u svojim vježbenicama tako i u vlastitoj praksi.

JOSIP FLORSCHÜTZ

(OSIJEK, 8. III. 1864 – ZAGREB, 22. IX. 1916), DEKAN 1914/15.

U Beču je studirao slavensku, germansku i poredbenu filologiju, a 1887. i doktorirao. Usto se istaknuo kao privatni učitelj hrvatskoga jezika nadvojvode Leopolda Salvatora i njegove supruge Blance. Prvo zaposlenje pronalazi u Osijeku u gimnaziji, a zatim radi u školama u Zagrebu. Od 1901. djelatatan je na Filozofskome fakultetu, gdje je imenovan privatnim docentom sa zadatkom da predaje gotski i staronjemački jezik, a kasnije i lektorom za njemački jezik. Na ustanovljenoj Katedri za indogermansku komparativnu filologiju od 1908. predaje i poredbenu gramatiku indoeuropskih jezika, sanskrt, albanski i litvan-ski. Stručno se usavršavao u Leipzigu. Objavljivao je knjige i studije s područja povijesti književnosti (njemačke i hrvatske), filologije (uključujući hrvatsku školsku gramatiku), muzikologije i etnologije.

ALBERT BAZALA

(BRNO, ČEŠKA, 13. VII. 1877 – ZAGREB, 12. VIII. 1947), DEKAN 1915/16. I 1932/33. (ZIMSKI SEMESTAR).

Studirao je filozofiju i klasičnu filologiju na Filozofskome fakultetu, gdje je 1900. i doktorirao. Kao nastavnik na gornjogradskoj gimnaziji radi od 1899. godine. Za privatnoga docenta habilitirao se 1904. godine, nakon čega odlazi na stručna usavršavanja u München, Jenu, Halle, Leipzig te na studentski boravak u Prag. Od 1906. predaje na Ženskome liceju u Zagrebu, a od 1909. na Filozofskome fakultetu kao izvanredni profesor filozofije. Tijekom prijelaznoga političkog razdoblja 1920. bio je povjerenik za prosvjetu i vjere Zemaljske vlade u Zagrebu. Politički je aktivan kao član Hrvatske federalističke seljačke stranke, koju je nakon izbora 1925. zastupao u Narodnoj skupštini. Na Fakultetu je iz političkih razloga dvaput umirovljen (1924–1927, 1943–1945). Redoviti član JAZU postao je 1922. godine, a predsjednik Akademije bio je od 1933. do 1941. Obnašao je razne dužnosti, među kojima se ističu one rektora i prorektora Sveučilišta, predsjednika i tajnika Matice hrvatske te predsjednika Pučkoga sveučilišta, kojega je osnivanje potaknuo (1912). Pokrenuo je i časopis *Revija za filozofiju i psihologiju*. Objavio je velik broj knjiga, rasprava i članaka s područja filozofije, psihologije, pedagogije te povijesti kulture i znanosti, kao i nekoliko udžbenika i priručnika.

članaka s područja filozofije, psihologije, pedagogije te povijesti kulture i znanosti, kao i nekoliko udžbenika i priručnika.

DRAGUTIN BORANIĆ

(KRAJ DONJI, 19. XII. 1870 – ZAGREB, 1. IX. 1955), DEKAN 1916/17. I 1926/27.

Na Filozofskome fakultetu studirao je hrvatsku i slavensku filologiju te 1899. doktorirao. Već prije doktorata radio je kao srednjoškolski profesor u Osijeku i Vinkovcima te potom od 1899. u Zagrebu. Godine 1906. habilitirao se za privatnoga docenta na Filozofskome fakultetu, a 1909. postaje profesorom na Katedri za hrvatski ili srpski jezik. Na fakultetu ostaje do umirovljenja 1941. Status mu je reaktiviran 1945. godine, a 1946. ponovno je umirovljen. Redoviti član JAZU postaje 1924. Objavljuje rasprave, članke i druge priloge s područja filologije, etnologije, povijesti književnosti i kulturne povijesti, kao i autorsku poeziju i prozu.

JURAJ MAJCEN

(ZAGREB, 18. I. 1875 – ZAGREB, 1. II. 1924), DEKAN 1917/18.

Diplomirao je na Odjelu za srednjoškolske nastavnike iz matematike i deskriptivne geometrije na Visokoj tehničkoj školi u Beču 1895. Iduće godine upisuje se kao izvanredni slušač na Filozofski fakultet u Beču, nakon čega se vraća u Zagreb. Doktorirao je na Filozofskome fakultetu 1899. Usporedo od 1895. do 1905. radi kao gimnazijski profesor u Osijeku i Zagrebu. Na Filozofskome fakultetu 1900. prolazi habilitacijski postupak, a predavati počinje 1901/02. Suurednik *Nastavnoga vjesnika* postaje 1904. godine, kada ga je na tu dužnost imenovala Zemaljska vlada, a od 1914. prvi je urednik *Izješća o raspravama Matematičko-prirodoslovnog razreda*. Od 1911. obnaša dužnost predstojnika Geometrijskoga zavoda, odnosno predstojnika Katedre za geometriju, koja je iz Šumarske akademije prenesena na Filozofski fakultet i proširena. Redoviti član JAZU postaje 1909. godine, a Češke akademije znanosti 1920. Istaknuo se znanstvenim radovima s područja analitičke i deskriptivne geometrije te povijesti znanosti.

STANKO HONDL

(ZAGREB, 22. X. 1873 – ZAGREB, 9. IV. 1971), DEKAN 1919/20. I 1932/33. (LJETNI SEMESTAR).

Studirao je fiziku i matematiku na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te u Göttingenu i Berlinu. U Zagrebu je 1898. doktorirao te potom predavao u školama u Vinkovcima i Zagrebu. Od 1902. privatni je docent, a 1915. postaje redoviti profesor fizike na Filozofskome fakultetu. Predstojnik Fizikalnoga kabineta postao je 1911. godine, a zaslužan je i za izgradnju nove zgrade Fizikalnoga zavoda i osnivanje Laboratorija za atomsku fiziku 1943. Obnašao je dužnost rektora Sveučilišta (1935–1937). Godine 1923. izabran je u redovitoga člana JAZU. Od 1933. do 1942. dopredsjednik je Akademije, a od 1934. do 1936. predsjednik Hrvatskoga prirodoslovnog društva. Umirovljen je 1945. Autor je brojnih udžbenika, članaka i rasprava o povijesti znanosti te s područja teorijske i eksperimentalne fizike, a istaknuo se i u popularizaciji znanosti te pedagoškome radu na Fakultetu.

STJEPAN IVŠIĆ

(ORAHOVICA, 13. VIII. 1884 – ZAGREB, 14. I. 1962), DEKAN 1920/21. I 1939/40.

Hrvatski jezik i klasičnu filologiju studirao je u Zagrebu i Krakovu, a slavenske jezike izučavao u Pragu, Sankt Peterburgu, Moskvi i Kijevu. Od 1909. radi kao profesor na Gornjogradskoj gimnaziji u Zagrebu. U Zagrebu je na Filozofskome fakultetu doktorirao 1913. Godine 1914. izabran je za sveučilišnoga docenta na Katedri za slavensku filologiju. Kao katedarski nasljednik T. Maretića ističe se na području jezikoslovlja i filologije, posebno kroatistike. Od 1940. do smjene 1943. obnaša dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta. Na Fakultetu mu je pod optužbom kolaboracije 1945–1946. prekinut radni odnos. Za redovitoga člana JAZU izabran je 1929. godine, a u raznim se modalitetima javlja i kao član drugih slavenskih institucija (Beograd, Prag, Sofija). Hrvatsko filološko društvo njegovim je imenom nazvalo nagradu za osobite uspjehe u jezikoslovnome radu.

VALE VOUK

(GOSPIĆ, 21. II. 1886 – ZAGREB, 26. XI. 1962), DEKAN 1921/22.

Prirodne znanosti studirao je u Zagrebu, a završio u Beču. Ondje neko vrijeme djeluje kao asistent na Biljnofiziološkom institutu i objavljuje znanstvene radove. Godine 1912. habilitira se u Zagrebu za privatnoga docenta iz anatomije i fiziologije bilja. Predaje opću botaniku te nakon odlaska profesora Heinza u mirovinu preuzima predstojništvo Botaničkim zavodom. Tijekom Prvoga svjetskog rata služio je u austro-ugarskoj vojsci kod obrane Primorja od 1914. do 1917. Godine 1924. postaje redoviti član JAZU, u sklopu koje sudjeluje u osnivanju Oceanografskog instituta u Splitu, kojemu je bio i ravnatelj. Bio je i ravnatelj akademijina Instituta za eksperimentalnu biologiju u Zagrebu. Istaknuo se i kao jedan od osnivača Biološkog instituta u Dubrovniku te predlagača uspostave Arboretuma Trsteno kod Dubrovnika. Početkom Drugoga svjetskog rata umirovljen je, ali se vraća na dužnost i obavlja ju do mirovine 1956. Do 1959. nastavio je predavati fiziologiju i ekologiju kao honorarni nastavnik. Osim znanstvenim doprinosom ističe se pedagoškim i popularizacijskim djelovanjem.

LADISLAV STJEPANEK

(NOVI SAD, SRBIJA, 7. XI. 1874 – ZAGREB, 13. V. 1951), DEKAN 1922/23, 1925/26. I 1931/32.

Fiziku studira na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a usavršava se u Berlinu i Göttingenu. U Zagrebu je 1900. doktorirao. Nekoliko godina radi u gimnaziji i na Višoj trgovačkoj školi u Zagrebu. Potom na Filozofskome fakultetu drži predavanja iz mehanike i znanosti o magnetizmu i elektricitetu, a od 1912. predaje teorijsku fiziku. Na Šumarskoj akademiji u Zagrebu predavao je honorarno od 1917. do 1919. čistu mehaniku, a od 1907. na Geodetskome tečaju optiku. Od 1920. do mirovine 1946. vodi Seminar (Zavod) za teoretsku fiziku. Znanstvene radove objavljuje s područja matematike te teorije elektriciteta i magnetizma, uglavnom do 1914. Ističe se po pedagoškome radu i dobrim predavačkim vještinama.

FRANJO FANCEV

(VIRJE, 24. IX. 1882 – ZAGREB, 31. III. 1943), DEKAN 1927/28, 1928/29. I 1940/41.

Slavensku i romansku filologiju studirao u Zagrebu i Beču. Doktorirao je 1907. u Beču. Kao profesor radi u bjelovarskoj gimnaziji te od 1908. kao pristav Sveučilišne knjižnice u Zagrebu. Godine 1914. imenovan je privatnim docentom za historijsku gramatiku hrvatskoga jezika. Neko vrijeme obnaša dužnost upravitelja i ravnatelja Sveučilišne knjižnice, a na Filozofskome fakultetu od 1922. do smrti djeluje kao profesor starije hrvatske književnosti. Redoviti član JAZU od 1940. godine, a obnaša i razne druge funkcije u sklopu Akademijinih djelatnosti. Također se ističe kao član Matice hrvatske. Od 1937. do 1939. predsjednik je Društva hrvatskih književnika. Posebno je istaknut kao istraživač povijesti hrvatskog jezika i književnosti te kulturne povijesti općenito. Pod njegovim uredništvom izlazi *Građa za povijest književnosti hrvatske*, a kao stručni urednik za hrvatsku književnost surađivao je na *Hrvatskoj enciklopediji*.

STJEPAN MATIČEVIĆ

(VELIKO GRADIŠTE, 19. XII. 1880 – ZAGREB, 16. VI. 1940), DEKAN 1929/30.

Studirao filozofiju, klasičnu filologiju i povijest na fakultetima u Zagrebu i Beču. Na Sveučilištu u Beču 1907. i doktorirao, a usavršavao se u Leipzigu i Jeni. Kao suplent radi na gimnazijama u Osijeku, Senju i u Zagrebu, potom do 1919. godine na Učiteljskoj školi, a od 1919. do 1934. na Višoj pedagoškoj školi. Habilitirao se 1920. na Filozofskome fakultetu za privatnoga docenta, a Gj. Arnolda na Katedri za praktičnu filozofiju i pedagogiju nasljeđuje 1924. Od tada je ujedno i predstojnik Pedagogijskoga seminara. Smatra se začetnikom znanstvene pedagogije u Hrvatskoj. Pod njegovim je vodstvom 1928. pokrenut zaseban studij pedagogije. Bio je član Hrvatskoga pedagoško-književnoga zbora od 1922. godine, član JAZU kao prvi pedagog (od 1930. redoviti član), tajnik i predsjednik Pučkoga sveučilišta (1935–1940) te pokretač Pedagogijskog instituta pri Filozofskome fakultetu (1936). Njegovi radovi povezuju filozofiju i pedagogiju, a smatra se ključnom osobom u uspostavi funkcionalne pedagogije u Hrvatskoj. Znanstvenoistraživački centar Sveučilišta u Zadru nosi njegovo ime (2005).

LJUDMIL HAUPTMANN

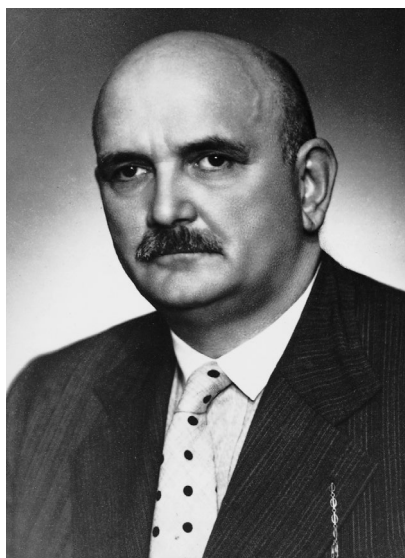
(GRAZ, AUSTRIJA, 5. II. 1884 – LJUBLJANA, SLOVENIJA, 19. IV. 1968), DEKAN 1930/31, 1942/43. (LJETNI SEMESTAR) I 1943/44. (ZIMSKI SEMESTAR).

U Grazu studira povijest i zemljopis te 1907. stječe doktorat. Kao gimnazijski profesor prvo do 1911. radi u Grazu, potom i u Fürstenfeldu i Beču. Otpušten je nakon Prvoga svjetskog rata 1918. te prelazi u Ljubljanu, gdje radi u realnoj gimnaziji. Godine 1920. imenovan je prvim profesorom srednjovjekovne slovenske povijesti na Filozofskome fakultetu u Ljubljani. Ondje doseže stupanj redovitoga profesora, a ak. god. 1924/25. obnaša dužnost dekana. Na poziv Vjekoslava Klaića 1926. prelazi na Filozofski fakultet u Zagrebu na Katedru za opću povijest srednjega vijeka, gdje djeluje do prijevremenog umirovljenja 1947/48. godine, nakon čega još nekoliko godina honorarno radi u Arhivu grada Zagreba. Bio je član Nacionalnog odbora Međunarodne unije akademija, redoviti član HAZU od 1941. te dopisni član Akademije u Ljubljani. Većina njegovih priloga, rasprava i članaka usmjerena je na probleme ranoga srednjeg vijeka, ali se u različitim prilikama bavio i temama iz moderne povijesti.

VIKTOR HOFFILLER

(VINKOVCI, 19. II. 1877 – ZAGREB, 17. I. 1954), DEKAN 1933/34.

Studij klasične filologije, arheologije i povijesti staroga vijeka započinje u Zagrebu, a završava u Beču. Od 1898. asistent je Maloazijske i balkanske sekcije Austrijskog arheološkog instituta u Beču, gdje 1900. stječe doktorat. Po povratku u Hrvatsku radi kao asistent Arheološko-epigrafskog seminara te kao kustos u Arheološkom odjelu Narodnoga zemaljskog muzeja u Zagrebu. Odlazi na stručno usavršavanje i studijski boravak u Italiju i Francusku, a 1914. habilitira se i postaje privatni docent. Od 1920. predaje arheologiju na Višoj pedagoškoj školi, a od 1924. postaje ravnatelj Arheološkoga muzeja u Zagrebu i redoviti profesor staroklasične arheologije na Filozofskome fakultetu. Prijevremeno je umirovljen 1943. godine, a 1945. vraćen na oba svoja radna mjesta, na kojima ostaje do mirovine 1951. U tom je razdoblju (1948) arheologija uvedena kao samostalan studij na Filozofskome fakultetu. Pokretač je knjižnice Arheološkog odjela. Isticao se i po svojim radovima i po pedagoškomu radu i predavanjima.

GRGA NOVAK

(HVAR, 2. IV. 1888 – ZAGREB, 7. IX. 1978), DEKAN 1934/35.

ostalim i počasnim doktoratom Bečkoga sveučilišta (1965). Ističe se kao polihistor koji je objavio brojne knjige, rasprave i članke s naglaskom na povijesti Dalmacije i Jadrana u duljem povijesnom trajanju.

Studij povijesti, arheologije i zemljopisa upisao je u Zagrebu, a nastavio u Pragu i Beču. Na stručnom usavršavanju boravi potom u Münchenu, Berlinu i Jeni. Doktorira 1913. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Prvo radi kao profesor na Velikoj realci u Splitu, kao suplent i profesor u gimnaziji te kao asistent don Frane Bulića u Arheološkom muzeju do 1920. godine. Zatim nekoliko godina predaje opću povijest srednjega vijeka na Filozofskome fakultetu u Skopju, a 1924. prelazi na zagrebački Filozofski fakultet kao redoviti profesor povijesti staroga vijeka. Na zagrebačkome Fakultetu ostaje do mirovine 1959. godine, ali predavanja drži do kraja 1962. Prekide u radnom odnosu bilježi 1926. godine, kada je kratkotrajno na nekoliko mjeseci sa skupinom nastavnika umirovljen, i 1941. godine, kada je uhićen i interniran u Staroj Gradišci i Jasenovcu. Ak. god. 1946/47. obnaša dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta. Od 1947. redoviti je član JAZU, kojom predsjedava od 1958. do 1978. Član je i brojnih inozemnih akademija (Bukurešt, Budimpešta, Heidelberg, Beč, Rim, Venecija, Palermo, Prag, Sofija). Više je puta nagrađivan i odlikovan, među

KRUNOSLAV BABIĆ

(SENJ, 12. IV. 1875 – OPATIJA, 4. III. 1953), DEKAN 1935/36.

Studira na Matematičko-prirodoslovnom odjelu Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, gdje 1899. i doktorira. Kao srednjoškolski profesor radi na gimnazijama u Varaždinu, Osijeku, Sušaku i Zemunu. Od 1906. prelazi na mjesto kustosa u Narodnome zoološkom muzeju, kojemu je za ravnatelja postavljen 1927. godine. Na Filozofskome fakultetu predaje od 1916. te napreduje od asistenta do redovitog profesora. Na Filozofskome fakultetu i na Višoj pedagoškoj školi kao honorarni nastavnik drži predmete iz morfologije i sistematike beskralješnjaka. Na Fakultetu predaje do umirovljenja 1942. godine. Do 1945. radio je još kao ravnatelj Narodnoga zoološkog muzeja i predstojnik Zoologijsko-zootomičkoga zavoda. U znanstvenim radovima i istraživanjima posebno se ističe po poznavanju faune mora te popularizaciji prirodoslovnih tema.

RUDOLF CESAREC

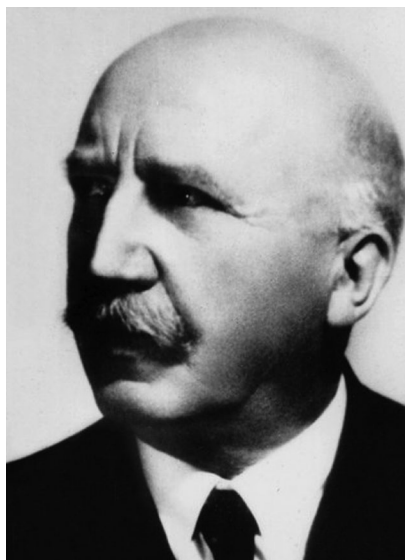
(ZAGREB, 2. III. 1889 – ZAGREB, 29. XII. 1972), DEKAN 1936/37, 1937/38. I 1938/39.

Na zagrebačkome Filozofskom fakultetu 1912. završava studij matematike i deskriptivne geometrije. Na istoj je ustanovi 1927. i doktorirao. Isprva radi kao gimnazijski profesor u Krapini i kasnije u Koprivnici. Na Filozofski fakultet dolazi 1919. godine. Dodijeljen je Geometrijskoj katedri, ali nakon svega nekoliko mjeseci iz obiteljskih se razloga povlači nazad u Krapinu. Od 1927. do 1929. prolazi dodatno stručno usavršavanje u Berlinu i Parizu. Po povratku je imenovan izvanrednim profesorom na Filozofskome fakultetu, gdje drži niz osnovnih geometrijskih kolegija. Višu matematiku predaje na Poljoprivredno-šumarskome fakultetu u dvama navratima (1938–1945, 1949–1952). Umirovljen je 1946. u zvanju redovitog profesora, ali od 1947. do 1965. nastavlja honorarno predavati na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu. Obnašao je dužnosti predsjednika Geometrijskoga zavoda, predstojnika Matematičkoga zavoda i člana Francuskoga matematičkog društva. Istaknuo se posebno istraživanjima na području neeuclidске geometrije i teorije algebarskih krivulja.

STJEPAN ŠKREB

(ZAGREB, 13. VII. 1879 – ZAGREB, 14. VIII. 1952), DEKAN 1941/42. I 1942/43. (ZIMSKI SEMESTAR).

Diplomirao je 1901. kemiju, matematiku i fiziku na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1910. promoviran u doktora filozofije. U Zagrebu radi kao srednjoškolski profesor i asistent na Meteorološkome zavodu. Neko vrijeme boravi na stručnom usavršavanju u Austriji i Njemačkoj u zavodima za geofiziku. Nakon mobilizacije (1915) i službe u meteorološkoj ratnoj službi tijekom Prvoga svjetskog rata radi u školskoj upravnoj službi kao nadzornik srednjih škola zagrebačke pokrajinske uprave. Od 1925/26. ravnatelj je zagrebačkoga Geofizičkog zavoda i to ostaje sve do 1947. godine. Različite predmete s područja geofizike i kozmičke fizike na Filozofskome fakultetu te na Poljoprivredno-šumarskome i Tehničkome fakultetu honorarno predaje od 1919. godine. Predaje također i na Pučkome sveučilištu. U nekoliko mandata obnašao je dužnost predsjednika Hrvatskoga prirodoslovnog društva. Redoviti član JAZU postao je 1937. godine, a obnašao je i dužnost potpredsjednika Akademije. Godine 1937. postao je prvi redoviti profesor geofizike na istoimenoj novoosnovanoj katedri pri Filozofskome fakultetu. Znanstveni mu se rad koncentrira na meteorologiju i geofiziku, a velikim brojem predavanja i nastupa u javnosti pridonosio je popularizaciji znanosti.

ANTON MAYER

(KNIN, 24. VIII. 1883 – BEČ, AUSTRIJA, 4. II. 1957), DEKAN 1943/44. (LJETNI SEMESTAR) I 1944/45.

U Beču je diplomirao klasičnu filologiju i germanistiku (1908), a doktorirao u Zagrebu. Do prelaska na Fakultet dulje vrijeme radi kao nastavnik u raznim školama (Split, Kotor, Zadar, Kikinda, Podgorica, Zagreb). Na Filozofskome fakultetu 1935. postaje privatni docent i na Katedri indoeuropske poredbene filologije predaje indoeuropsku poredbenu gramatiku. Usto na Klasičnoj filologiji honorarno predaje latinsku gramatiku, pa nakon umirovljenja S. Kantocija preuzima mjesto predstojnika Odjela za latinski jezik i književnost. Drži različita predavanja o rimskoj književnosti u inozemstvu (Rim, Bukurešt, Graz, Beč). Iz političkih je razloga vrlo brzo nakon postavljanja na dekanski položaj 1945. smijenjen i suspendiran, a na Fakultetu je 8. svibnja hrvatska Vlada postavila povjerenika. Nakon boravka u logoru umirovljen je 1947. godine. Područje mu je znanstvenog interesa poredbena gramatika indoeuropskih jezika, odnosno germanistika i slavistika. Isticao se naročito kao iliolog, pristupajući temi Ilira iz perspektive komparativne lingvistike.

ANTUN BARAC

(KAMENJAK, CRIKVENICA, 20. VIII. 1894 – ZAGREB, 1. XI. 1955), DEKAN 1945/46.

Na Filozofskome fakultetu diplomirao je jugoslavensku književnost, njemački i filozofiju, a 1918. i doktorirao. Do 1930. godine radi kao srednjoškolski profesor na Sušaku i u Zagrebu. Tada postaje docent na Filozofskome fakultetu, gdje predaje novije južnoslavenske književnosti. Ustaške su ga vlasti 1941/42. zatvorile u logore Jasenovac i Stara Gradiška. Tijekom tranzicijskoga razdoblja u srpnju 1945. postaje dekanom Filozofskoga fakulteta. Također postaje redoviti član JAZU (1947) te potom i rektor Sveučilišta u Zagrebu (1950/51). Obnašao je dužnost predsjednika Hrvatskoga filološkog društva te direktora Seminara za strane slaviste. Ističe se i kao osnivač Instituta za jezik i Instituta za književnost JAZU (1952), a bio je i tajnik Akademijina Odjela za suvremenu književnost. Objavljuje različite rasprave, eseje, kritike i članke te književna djela. Posebno se istaknuo u proučavanju, vrednovanju i teorijskom produbljivanju novije hrvatske književnosti, važnim sintezama, školskim čitankama i uredništvom u edicijama (*Građa za povijest književnosti hrvatske*, *Noviji pisci hrvatski*, različite antologije) ili časopisima (*Novi život*, *Mladost*). Slavistički komitet Hrvatskoga filološkog društva dodjeljivao je nagradu „Antun Barac“.

NIKOLA MAJNARIĆ

(RAVNA GORA, 30. XI. 1885 – ZAGREB, 4. VI. 1966), POVJERENIK FAKULTETA 1945, DEKAN 1946/47.

Klasičnu filologiju studirao je u Zagrebu i Beču. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu doktorirao je (1914) i prošao habilitacijski postupak. Stručno se usavršavao u Njemačkoj (Berlin, Leipzig, Halle) i u središtima Dvojne Monarhije (Beč, Prag, Graz). Kao nastavnik predaje u Klasičnoj gimnaziji do 1925. godine, uz prekide zbog mobilizacije u Prvome svjetskom ratu i 1909/10. godine, kada je kao prefekt Plemićkoga konvikta morao prijeći na Gornjogradsku gimnaziju. U više se navrata odlučuje na studijska putovanja, prvo u Grčku (1928, 1930), a kasnije u Rim (1933), Bugarsku i Tursku (1934) te Čehoslovačku (1939). Na Filozofskome fakultetu djeluje od 1925. godine, kada je izabran za izvanrednoga profesora (Katedru grčke klasične filologije preuzima 1926. godine), do umirovljenja 1956. godine, nakon čega je još dvije godine honorarno predavao. Od svibnja 1945. bio je kraće vrijeme povjerenik vlade na Filozofskome fakultetu sa zadatkom konstituiranja Vijeća i provedbe izbora dekana. Redoviti član JAZU postaje 1952. Ističe se kao izvrstan grecist, baveći se naročito grčkom gramatikom (modalna sintaksa). Osim toga bavio se i hrvatskim latinistima. Uredio je i priredio razne edicije (*Grčki i rimski klasici*, *Hrvatski latinisti*) te brojne komentirane prijevode grčkih klasika.

MIHO BARADA

(SEGET, TROGIR, 16. III. 1889 – ZAGREB, 9. VII. 1957), DEKAN 1947/48.

Završio teologiju u Zadru (1912) te kao svećenik služio u Docu Donjem, Biteliću i Segetu. Na poticaj F. Šišića na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu upisuje studij povijesti. Diplomirao je pa doktorirao 1929. godine. Stručno obrazovanje nastavlja u Rimu na vatikanskoj Visokoj školi za paleografiju, diplomatiku i arhivistiku, koju je završio 1931. Po povratku prvo djeluje na biskupskoj gimnaziji u Splitu, a od 1932. na Teološkome fakultetu u zvanju izvanrednoga profesora crkvene povijesti. Od 1933. honorarno predaje na Filozofskome fakultetu pomoćne povijesne znanosti, a od 1937. drži i predavanja iz hrvatske povijesti. Od 1940. do odlaska u mirovinu 1954. nasljeđuje Šišića na Katedri hrvatske narodne povijesti. Kao autor brojnih članaka, rasprava i knjiga te urednik časopisa *Croatia Sacra* i kratkotrajnoga *Časopisa za hrvatsku povijest* Barada se ističe kao jedan od najboljih medievista svojega naraštaja.

STJEPAN PATAKI

(SLAVONSKI BROD, 12. II. 1905 – ZAGREB, 21. V. 1953), DEKAN 1948/49. I 1949/50.

Diplomirao je pedagogiju, filozofiju i matematiku na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1929. i doktorirao. Stručno se usavršavao u Njemačkoj i Čehoslovačkoj. Predaje isprva u Sisku, a zatim na Drugoj muškoj realnoj gimnaziji i Višoj pedagoškoj školi u Zagrebu. Nekoliko godina uređuje hrvatski pedagoški časopis *Napredak*. Honorarno radi i u Pedagogijskome seminaru, a od 1941. kao docent za opću pedagogiju na Filozofskome fakultetu te tako postaje nasljednik S. Matičevića. Inicirao je pokretanje fakultetskoga Pedagoškog instituta (1946), u sklopu kojeg je organizirao pedagoško-metodičko obrazovanje budućih školskih nastavnika. Predsjednik Instituta ostao je do smrti 1953. Osim toga pokrenuo je publikaciju *Radovi pedagoškog instituta*. Od 1950. do 1952. obnašao je dužnost predsjednika Pedagoško-književnoga zbora. Istaknuo se i kao urednik stručnih publikacija te autor udžbenika o pedagogiji. Piše brojne priloge o filozofskim problemima odgoja i kulturne pedagogije s primjesama marksizma, odnosno sovjetske pedagogije. Za svoj je rad za života primio državna i stručna priznanja.

JOSIP BADALIĆ

(DEANOVEC, 7. VI. 1888 – ZAGREB, 11. VIII. 1985), DEKAN 1950/51.

Studirao klasičnu filologiju i slavistiku u Zagrebu i Berlinu. Zarobljen u Besarabiji tijekom Prvoga svjetskog rata. Tijekom ruskoga zarobljeništva neko vrijeme predaje u gimnaziji u Zemljansku. Po povratku je 1919. doktorirao na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Stručno usavršavanje iz slavističkih studija provodi u Parizu. Kao bibliotekar u Sveučilišnoj knjižnici u Zagrebu radi od 1919. do 1945. Kraće je vrijeme ravnatelj drame Hrvatskoga narodnog kazališta u Zagrebu (1940–1941). Početkom Drugoga svjetskog rata zatvoren je u logorima Jasenovac i Stara Gradiška. Poslije rata na Filozofskome fakultetu osniva Katedru ruske književnosti, na kojoj predaje do umirovljenja 1959. Redoviti član JAZU postaje 1955. Kao gostujući predavač boravi u Njemačkoj, Švedskoj, Sjedinjenim Američkim Državama i Sovjetskome Savezu. Obnašao je dužnosti predsjednika Društva hrvatskih bibliotekara, potpredsjednika Matice hrvatske te potpredsjednika Međunarodnoga komiteta slavista od 1958. do 1968. Više je puta odlikovan i nagrađivan za svoje znanstveno i javno djelovanje. Promicao je slavistiku u javnosti, a u istraživačkome se smislu najviše interesirao za hrvatsko-ruske književne i kulturne veze.

MILOVAN GAVAZZI

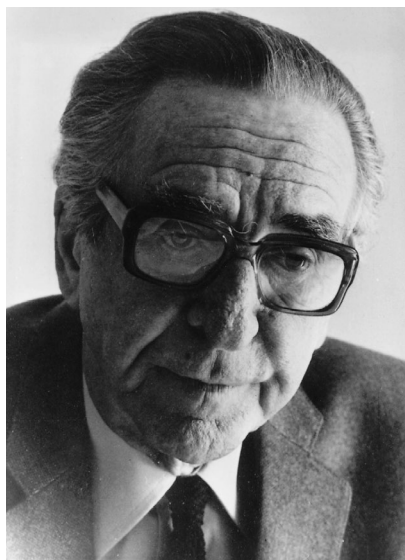
(GOSPIĆ, 18. III. 1895 – ZAGREB, 20. I. 1992), DEKAN 1951/52.

Studirao filozofiju i slavenske jezike, starine i folklor u Zagrebu i Pragu. Doktorirao je 1919. u Zagrebu. Radi kao nastavnik na Muškoj učiteljskoj školi i potom kao kustos u Etnografskom odjelu Hrvatskoga narodnog muzeja u Zagrebu. Godine 1925/26. boravi na stručnom usavršavanju u Pragu te u Njemačkoj, Poljskoj i Austriji. Na Filozofski fakultet u Zagrebu prelazi 1927. godine, kad je izabran za izvanrednoga profesora. Izrazito je važno njegovo poticanje razvijanja znanstvenih temelja etnologije, što se odražava u njegovoj organizatorskoj ulozi samostalna studija etnologije, objavljivanja i priređivanja znanstvenih radova. Spada među pionire hrvatskog etnografskog filma i kartografije. Od 1939. do 1941. vršitelj je dužnosti ravnatelja Etnografskoga muzeja. Izabran za dopisnoga člana JAZU, ali se poslije zbog neslaganja povukao iz članstva. Ak. god. 1942/43. obnašao je funkciju prodekana. U mirovinu odlazi 1965. godine, ali nastavlja honorarno predavati i sudjelovati u poslijediplomskoj nastavi. U znanstvenoj djelatnosti ističe se naročito na području istraživanja tradicijske i seljačke kulture, odnosno hrvatske kulturne povijesti općenito. Osmislio je, priredio i uredio brojne stručne publikacije. U različitim se funkcijama javlja kao član stručnih i znanstvenih institucija u Hrvatskoj i inozemstvu. Dobitnik je različitih priznanja i nagrada, među kojima je i Herderova nagrada 1970. godine. Od 2003. Hrvatsko etnološko društvo dodjeljuje nagradu za životno djelo „Milovan Gavazzi“ za izuzetan i trajan doprinos promicanju etnološke struke.

JOSIP TORBARINA

(RAČIŠĆE, KORČULA, 19. IX. 1902 – STRATFORD, UJEDINJENO KRALJEVSTVO, 22. VIII. 1986), DEKAN 1952/53.

Diplomirao engleski jezik i književnost na Queen's Collegeu na Sveučilištu Cambridge 1926. Doktorat filozofije stječe u Londonu 1930. Isprva do 1931. radi u Ministarstvu vanjskih poslova u Beogradu (Odsjek za Društvo naroda). Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu djeluje od 1934. godine, kad je imenovan lektorom engleskoga jezika, do odlaska u mirovinu 1974. Ključna je osoba u širenju i organizaciji studija engleskoga jezika i književnosti, isprva u okviru Germanskoga seminara, a postupno i samostalnoga studija anglistike. Kao osnivač Anglistike neko je vrijeme bio jedini nastavnik pa je predavao sve predmete te studijske grupe. Redoviti član JAZU postaje 1956. Ubraja se u osnivače i predsjednike Hrvatskoga filološkog društva. U znanstvenoistraživačkome i prevodilačkome radu ističe se različitim studijama, prijevodima s kritičkim komentarima i raspravama s područja engleske književnosti te naročito komparativnim analizama hrvatskih latinista u širem europskom kontekstu. Ništa manje značajni nisu ni njegova urednička djelatnost te učestalo sudjelovanje na međunarodnim simpozijima. Nositelj je brojnih domaćih i inozemnih priznanja.

MIRKO DEANOVIĆ

(DUBROVNIK, 13. V. 1890 – ZAGREB, 16. VI. 1984), DEKAN 1953/54.

Romanistiku i slavistiku studira u Firenci i Beču. Doktorirao je 1916. u Beču. Potom do 1916. i mobilizacije u austro-ugarsku vojsku radi kao suplent u Splitu. Po završetku rata vraća se u Split, gdje djeluje kao nastavnik u realci i gimnaziji. Na Filozofski fakultet prelazi 1924. kao lektor talijanskoga jezika i književnosti. Na Fakultetu je utemeljio Katedru za talijanski jezik i književnost, iz koje se postupno razvija moderni studij talijanistike. Skoro dvogodišnji studijski boravak provodi u Rimu na daljnjem stručnom usavršavanju i istraživanjima. Godinâ 1941. i 1942. interniran je u Novoj Gradiški, nakon čega na Filozofskome fakultetu nastavlja djelovati do odlaska u mirovinu 1961. U JAZU je za redovitoga člana izabran 1960. Ističe se priložima leksikografiji, različitim filološkim i kulturološkim istraživačkim radovima naročito usmjerenima na mediteranski prostor te pedagoškim radom, kojim je utjecao na više mlađih naraštaja. Za svoj znanstveni i pedagoški rad primio je više domaćih i inozemnih priznanja.

JAROSLAV ŠIDAK

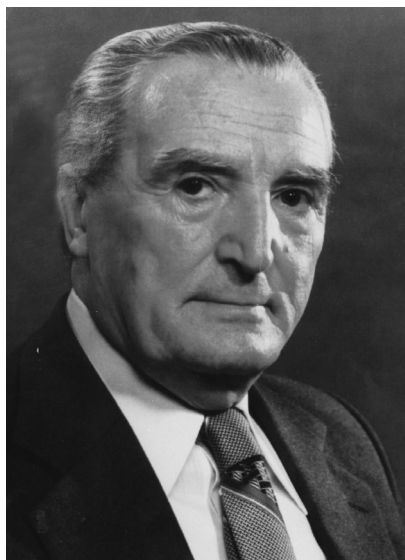
(BEČ, AUSTRIJA, 4. I. 1903 – ZAGREB, 25. III. 1986), DEKAN 1954/55.

Studirao je povijest i geografiju te doktorirao 1935. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. U godinama nakon studija radio je kao urednik i autor u glasilu *Muzičar*. Zatim je kao gimnazijski profesor radio u Senju i Zagrebu, gdje u dvama navratima predaje u Klasičnoj gimnaziji (1940–1942, 1944–1948). Od 1941. radi i u Hrvatskom izdavačkom bibliografskom zavodu kao član redakcije *Hrvatske enciklopedije*. Na Filozofski fakultet dolazi 1943. kao docent, nastavu prvo drži na Katedri za opću povijest novog vijeka, a od 1958. na Katedri za hrvatsku povijest. Svojim pedagoškim radom i istraživačkom pristupom dao je važan doprinos razvoju znanstveno utemeljene historiografije i formiranju skupine povjesničara usredotočenih na noviju hrvatsku povijest. Pokrenuo je (1948) i dugi niz godina uređivao *Historijski zbornik*, kao prvi poslijeratni znanstveni historiografski časopis. U mirovinu odlazi 1973. godine, ali još nekoliko godina predaje honorarno na poslijediplomskome studiju. U znanstvenome se smislu ističe priložima istraživanju 18. i naročito 19. stoljeća te povijesti hrvatske historiografije, kao i brojnim leksikografskim člancima i uredničkim radom na različitim izdanjima.

ZORAN BUJAS

(SPLIT, 27. XII. 1910 – ZAGREB, 11. I. 2004), DEKAN 1955/56.

Na Filozofskome fakultetu diplomirao je psihologiju (1932) i doktorirao (1933). Nekoliko godina boravi na stručnom usavršavanju i istraživanjima u Parizu. Od 1936. radi kao psiholog u Zavodu za savjetovanje pri izboru zanimanja te potom (1940) na Višoj pedagoškoj školi. Privatni docent iz primijenjene psihologije na Filozofskome fakultetu postaje 1938. i preuzima dio nastave. Po završetku rata radi u Višoj pedagoškoj školi, potom prelazi na Sveučilište. Nakon podjele Filozofskoga fakulteta na dva dijela predaje na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu od 1948. Na Filozofski se fakultet vraća nakon prelaska Psihologije (1949/50) i ostaje do odlaska u mirovinu 1980. Predavao je također u Parizu na Sorboni (1951), na američkim sveučilištima Harvard i Brown (1954). Od 1948. postaje pročelnik Psihologijskog instituta Zagrebačkoga sveučilišta. Uspostavio je i vodio Zavod za psihologiju i fiziologiju rada, zatim Laboratorij za psihofiziologiju rada u Institutu za medicinska istraživanja i higijenu rada JAZU te Laboratorij za proučavanje strukture i funkcije osjetnih organa u JAZU. Obnašao je i dužnosti prorektora i rektora Zagrebačkoga sveučilišta. Jedan je od utemeljitelja Udruženja psihologa Jugoslavije. Član je JAZU od 1968. Godine 1954. pokrenuo je i predavao psihometriju, psihologijsku statistiku i industrijsku psihologiju na Sveučilištu u Ljubljani, gdje je 1981. postao počasni doktor. Niz godina uređivao je časopise *Acta Instituti Psychologici Universitatis Zagrabensis* i *Acta biologica*. Pored istraživačkoga rada na području osjetne psihofiziologije, psihofizike i eksperimentalne psihologije doprinos daje kao vrstan pedagog. Dobitnik je niza priznanja i nagrada, a od 2005. međunarodni psihologijski znanstveni skup koji se održava na Filozofskome fakultetu nosi naziv *Dani Ramira i Zorana Bujasa*.

MATE HRASTE

(BRUSJE, HVAR, 25. I. 1897 – ZAGREB, 29. XI. 1970), DEKAN 1956/57.

U Zagrebu je diplomirao grupu za hrvatski ili srpski jezik sa staroslavenskim i jugoslavenske književnosti. Doktorirao na Filozofskome fakultetu u Beogradu 1937. iz područja jezikoslovlja. Dulje vrijeme radi kao gimnazijski profesor (Sremska Mitrovica, Sisak, Petrinja), a 1946. izabran je za docenta na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu pri Katedri za hrvatski ili srpski jezik. Redoviti član JAZU postaje 1961. U sklopu Akademije pokrenuo je 1956. godine časopis *Hrvatski dijalektološki zbornik*. Od 1961. do odlaska u mirovinu 1965. vrši dužnost ravnatelja Instituta za jezik JAZU. Obnašao je i dužnosti predsjednika Hrvatskoga filološkog društva i Saveza slavističkih društava Jugoslavije. Od umirovljenja do 1968. radi kao gostujući profesor na Filozofskome fakultetu u Kölnu. Ističe se kao urednik, autor različitih sinteza, gramatike, kao istraživač povijesti i dijalektologije hrvatskoga jezika, naročito čakavskih govora. Za svoj je rad primio društvena i strukovna priznanja, 1970. primio je i nagradu za životno djelo.

FRAN PETRÈ

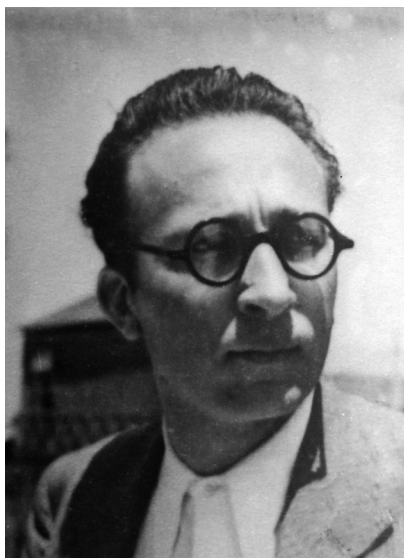
(REPNJE, SLOVENIJA, 1. IX. 1906 – LJUBLJANA, SLOVENIJA, 17. XII. 1978), DEKAN 1957/58.

Diplomirao je slavistiku i doktorirao 1938. na Filozofskome fakultetu u Ljubljani. Stručno usavršavanje i poslijediplomske studije polazi u Parizu i Pragu do 1940. Od 1928. do 1930. radi kao ravnatelj *Radničke pozornice* te potom kao urednik listova *Akademski glas* i *Sodobnost*. Neko vrijeme radio je kao knjižničar Odsjeka za povijest Filozofskoga fakulteta u Ljubljani. Tijekom Drugoga svjetskog rata interniran je u logorima Kampor i Visko. Od 1946. do 1949. predaje na Sveučilištu u Skopju, gdje je sudjelovao u osnivanju Odsjeka za slavenske jezike i književnosti, a od 1950. prelazi na zagrebački Filozofski fakultet, gdje do mirovine 1975. djeluje kao predstojnik Katedre za slovenski jezik i književnost. Od 1975. radio je u sklopu Znanstvenoistraživačkoga centra Slovenske akademije znanosti i umjetnosti. U znanstvenome radu bavio se naročito novijom, ali i starijom slovenskom te makedonskom književnošću.

VLADIMIR FILIPOVIĆ

(LUDBREG, 26. VII. 1906 – SILBA, 26. VI. 1984), DEKAN 1958/59.

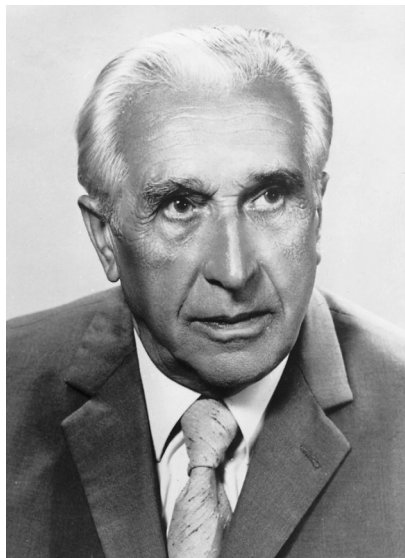

Studirao je u Njemačkoj i Zagrebu, gdje je diplomirao filozofiju i slavistiku te doktorirao 1930. Potom u različitim gimnazijama (Karlovac, Korenica) radi do 1932. godine, kad postaje asistent na Katedri za filozofiju na Filozofskome fakultetu. Neko je vrijeme usporedno i tajnik Pučkoga sveučilišta. Godine 1957. sudjelovao je u osnivanju Hrvatskoga filozofskog društva. S Filozofskoga fakulteta odlazi u mirovinu 1976. godine, ali i nakon toga predaje na poslijediplomskome studiju u Dubrovniku, na Filozofskome fakultetu u Zadru (gdje je već 1961. na njegovu inicijativu formiran Odjel za filozofiju) i na Akademiji za kazališnu umjetnost (u osnivanju koje je sudjelovao). Organizirao je istraživanje hrvatske filozofske baštine kao ključno područje djelovanja Instituta za filozofiju, kojemu je na čelu bio od 1968. do 1977. U sklopu Instituta pokrenuo je i do 1983. uređivao časopis *Prilozi za istraživanje hrvatske filozofske baštine*. Kao suradnik *Hrvatske enciklopedije* sastavio brojne leksikografske priloge i bilješke. Ima velike zasluge za stručnu organizaciju i razvoj filozofije, prije svega kao pokretač i urednik edicija, inicijator prijevoda klasičnih filozofskih djela i izdanja posvećenih hrvatskim klasicima filozofije, pisac priručnika, udžbenika, hrestomatija, istraživačkih radova i eseja.

ZLATKO PREGRAD

(SAMOBOR, 27. VIII. 1903 – ZAGREB, 21. IX. 1983), DEKAN 1959/60.

U Zagrebu, Berlinu i Beču studirao je filozofiju, pedagogiju, povijest umjetnosti, psihologiju i slavenske jezike. Doktorat stječe na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu 1929. Predaje na gimnazijama u Mostaru i Mariboru, a potom radi na Učiteljskoj školi i kao prvi psiholog od osnivanja na Stanici za savjetovanje pri izboru zanimanja. Od 1933. dodijeljen je Pedagojskomu seminaru Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Osim toga od 1940. u zvanju izvanrednoga profesora predaje na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu te na Prirodoslovno-matematičkome i Ekonomskome fakultetu. Na Pedagoški institut Filozofskoga fakulteta (kasnije Odsjek za pedagogiju) u potpunosti prelazi 1949. Na Fakultetu je obnašao brojne dužnosti (predstojnik katedre, pročelnik Odsjeka za pedagogiju, prodekan, dekan itd.). Obnašao je osim toga dužnost predsjednika Pedagoško-književnoga zbora Hrvatske. Gostovao je kao predavač na fakultetima diljem Jugoslavije (Zadar, Beograd, Ljubljana, Novi Sad, Sarajevo, Skopje). U znanstvenoistraživačkome smislu ističe se brojnim prijevodima pedagoških djela te proučavanjima na području psihotehnike, obiteljskog odgoja i pedagogije te estetike u odgoju i obrazovanju. Važan je i njegov rad na popularizaciji pedagogije u formi radijskih emisija. Za svoj rad primio je stručna i državna priznanja u domovini i inozemstvu.

VELJKO GORTAN

(PREKO, ZADAR, 4. V. 1907 – ZAGREB, 23. III. 1985), DEKAN 1960/61. I 1961/62.

Diplomirao klasičnu filologiju i doktorirao 1936. u Zagrebu. Predavao je više godina na Klasičnim gimnazijama u Splitu i Zagrebu. Stručno se usavršava 1932/33. u Francuskoj kao stipendist francuske vlade na Faculté des Lettres u Besançonu. Od 1936. istovremeno s gimnazijskim predavanjima honorarno sudjeluje u nastavi latinskoga na Filozofskome fakultetu. Na Fakultet u potpunosti prelazi 1945. kao asistent na Katedri za latinski jezik i rimsku književnost, gdje ostaje do umirovljenja 1977. u zvanju redovitoga profesora. Od 1965. redoviti je član JAZU, a od 1972. do 1978. i njezin potpredsjednik. U raznim je svojstvima bio član francuskih i talijanskih institucija te stručnih udruženja. U stručnom i znanstvenom smislu ističe se prevođenjem s latinskoga i grčkoga, udžbenicima iz latinskoga, posebnom uredničkom kvalitetom i akribijom te istraživanjima i sintetičkim raspravama s područja hrvatskoga latinizma i rimske književnosti. Ostaju zapamćena i njegova predavanja, pedagoški rad i predanost studentima. Za znanstveni i pedagoški rad primio je više nagrada i priznanja.

LJUDEVIT JONKE

(KARLOVAC, 29. VII. 1907 – ZAGREB, 15. III. 1979), DEKAN 1962/63. I 1963/64.

Na Filozofskome fakultetu studirao južnoslavenske jezike i književnosti, narodnu povijest, ruski i latinski te 1944. stekao doktorat. Od 1930. na Karlovu sveučilištu u Pragu pohađa specijalistički studij slavistike i bohemistike. Od 1933. predaje na gimnazijama (Sušak, Zagreb). Na Filozofski fakultet dolazi 1942. kao asistent na Katedri za slavensku filologiju. Neko vrijeme predavao je češki jezik i književnost, a kao voditelj Katedre za suvremeni hrvatski književni jezik djeluje od 1950. do 1973. Kao gostujući predavač u dvama navratima boravi na Slavenskom institutu Sveučilišta u Kölnu. Obnašao je dužnosti ravnatelja Instituta za lingvistiku Filozofskoga fakulteta u Zagrebu i ravnatelja Instituta za jezik JAZU. U znanstvenoistraživačkome smislu dao je bitan doprinos poznavanju povijesti hrvatskoga književnoga jezika od narodnoga preporoda do kraja 19. stoljeća te svojim raspravama o značaju i položaju hrvatskog jezika. Osim prevodilačkom djelatnošću, uredničkim radom u stručnim časopisima (*Radovi Zavoda za slavensku filologiju* i *Jezik*) i radom na izdanjima različitih rječnika bavio se kultivacijom hrvatskoga u nastavi i

široj javnosti putem čitanih novinskih rubrika. Predsjednik Matice hrvatske postaje u napetim vremenima 1970. i na tom položaju ostaje do smjene 1973. godine, kada je zbog političkih razloga umirovljen.

PREDRAG VRANICKI

(BENKOVAC, 21. I. 1922 – ZAGREB, 31. I. 2002), DEKAN 1964/65. I 1965/66.

U Zagrebu studira medicinu, ali se 1941. prebacuje na studij filozofije. Studij prekida u vrijeme Drugoga svjetskog rata, kada sudjeluje kao ilegalac u narodnooslobodilačkome pokretu, odnosno pripadnik partizana. Na Filozofskome fakultetu nakon rata diplomira (1947) i postaje asistent na Katedri za filozofiju. Doktorsku disertaciju brani 1951. u Beogradu. Na daljnju specijalizaciju odlazi u Francusku (1957) i SR Njemačku (1967/68). Osim dekanske obnašao je u dvama mandatima i dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta (1972–1976) te dužnosti predsjednika Hrvatskoga filozofskog društva, Jugoslavenskoga društva za filozofiju i Predsjedništva jugoslavenskih sveučilišta. Redoviti član JAZU postaje 1979. godine, a bio je i dopisni član Vojvođanske akademije. U prijevremenu mirovinu odlazi 1976. Dodijeljena mu je titula *professor emeritus* Zagrebačkoga sveučilišta. Nositelj je brojnih nagrada i priznanja. Dugogodišnji je suradnik Korčulanske ljetne škole i jedan od pokretača časopisa *Praxis*. Osim toga ističe se objavljenim antologijama, prijevodima marksističkih filozofa te radovima s područja povijesti filozofije, marksizma i socijalizma.

PETAR (PERO) ŠIMLEŠA

(LJUŠA, JAJCE, BOSNA I HERCEGOVINA, 27. IV. 1910 – ZAGREB, 2. VIII. 1988), DEKAN 1966/67. I 1967/68.

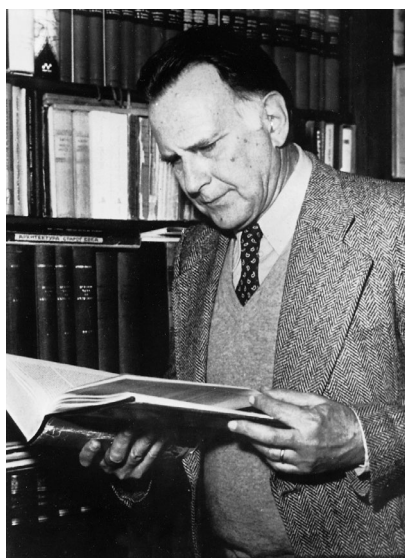

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao pedagošku grupu predmeta i doktorirao 1951. Već tijekom studija uključuje se u rad na Seljačkome sveučilištu Škole narodnoga zdravlja u Zagrebu (do 1937. godine). Potom radi kao učitelj na Ogladnoj osnovnoj školi i vježbaonici Učiteljske škole. Mobiliziran je tijekom Drugoga svjetskog rata u domobranstvo, a već potkraj rata nastavlja rad kao profesor na Učiteljskoj školi. Na Filozofski fakultet prelazi 1946. kao asistent, a docent postaje 1952. Na Fakultetu je obnašao brojne funkcije (predstojnik Odsjeka i Zavoda za pedagogiju, predstojnik katedre, predsjednik Fakultetskog savjeta itd.). Politički je aktivan kao zastupnik u Saboru SRH. Niz godina član je Prosvjetnoga savjeta SRH u funkcijama tajnika i predsjednika. Predsjednik je i poslije počasni predsjednik Pedagoško-književnoga zbora. Na njegov je prijedlog 1971. osnovan sveučilišni Centar za pedagošku izobrazbu i istraživanje. Umirovljen je 1975. u zvanju redovitoga profesora. Ističe se kao urednik različitih stručno-znanstvenih publikacija i leksikografskih izdanja te radovima s područja didaktike i metodike. Dobitnik

je više domaćih i inozemnih priznanja, među kojima se ističu nagrada za životno djelo i češko odlikovanje „J. A. Comenius“ za unapređenje struke.

DUJE RENDIĆ-MIOČEVIĆ

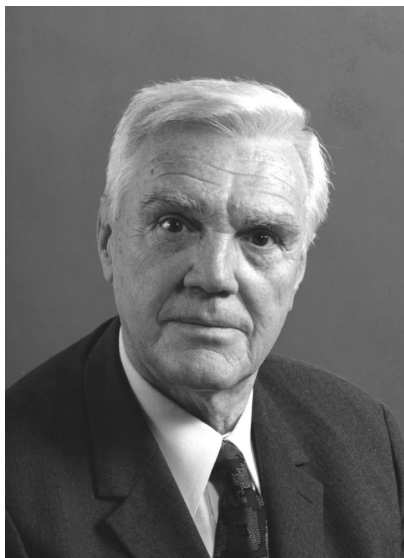
(SPLIT, 29. VI. 1916 – ZAGREB, 30. IV. 1993), DEKAN 1968/69. I 1969/70.

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu završio studij klasične filologije, arheologije i povijesti umjetnosti te obranio doktorsku disertaciju (1948). Kraće vrijeme predaje u splitskoj Klasičnoj gimnaziji te potom od 1941. radi kao kustos, zatim muzejski i znanstveni suradnik i ravnatelj (1949–1954) Arheološkoga muzeja u Splitu. Od 1954. prelazi na Filozofski fakultet, gdje je bio pozvan da kao izvanredni profesor osuvremeni novi studijski program arheologije. Od 1961. redoviti je profesor klasične, provincijalne i ranokršćanske arheologije, grčke i rimske numizmatike te grčke i latinske epigrafije. Osnovao je Arheološki institut i pokrenuo časopis *Opuscula archaeologica* (1956). Tijekom čitave karijere ističu se njegove uredničke sposobnosti i akribičnost u brojnim stručnim i znanstvenim publikacijama kojima je bio urednik. Dužnost ravnatelja Arheološkoga muzeja u Zagrebu obnašao je od 1966. do 1979. Ubraja se među osnivače Arheološkoga društva Jugoslavije. Redoviti je član JAZU od 1977. Osim toga član je uglednih europskih arheoloških institucija i društava. Na Fakultetu je umirovljen 1983. godine, ali je istraživački rad nastavio kao *professor emeritus* Zagrebačkoga sveučilišta. U znanstvenoistraživačkome smislu bavio se područjem provincijalne antike, odnosno antičkom i protoantičkom arheologijom, u čemu je interdisciplinarnim pristupom dao izuzetan doprinos. Za svoj stručni, znanstveni i nastavni rad primio je više nagrada i priznanja.

BORIS PETZ

(BJELOVAR, 26. XI. 1919 – ZAGREB, 15. IV. 2005), DEKAN 1970/71. I 1971/72.

Diplomirao filozofiju i psihologiju te južnoslavenske jezike i književnosti na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1945. i doktorirao. Karijeru započinje u Savjetovalištu za izbor zanimanja u Zagrebu (1944–1948). Zatim je zaposlen kao znanstveni suradnik na Institutu za higijenu rada (Institut za medicinska istraživanja i medicinu rada). Za naslovnoga docenta na Medicinskome fakultetu izabran je 1958. godine, a 1960. osniva i preuzima vođenje Katedre za psihologiju rada i ergonomiju na Odsjeku za psihologiju Filozofskoga fakulteta, gdje ostaje do odlaska u mirovinu 1991. Na Fakultetu obavlja više dužnosti (pročelnik Odsjeka za psihologiju, prodekan i dekan). Kao gostujući profesor predavanja je držao u Velikoj Britaniji i Sjedinjenim Američkim Državama. Godine 2002. postaje *professor emeritus* Zagrebačkoga sveučilišta. Bio je redoviti član Akademije medicinskih znanosti Hrvatske i član European Network of Organizational Psychology. Ističe se kao autor brojnih znanstvenih i stručnih radova te udžbenika. Posebno se specijalizirao za psihofiziološka istraživanja umora i odmora.

RUDOLF FILIPOVIĆ

(ZLATAR, 15. IX. 1916 – ZAGREB, 20. XII. 2000), DEKAN 1972/73. I 1973/74.

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je engleski jezik i književnost. Na Fakultetu radi od 1945. godine, kad je izabran za asistenta na Engleskome seminaru. Poslijediplomsko usavršavanje provodi na sveučilištima u Sheffieldu i Londonu (1945/46). U Zagrebu 1948. brani doktorsku disertaciju. Godine 1950. izabran je za docenta i utemeljuje Katedru za engleski jezik. Na Fakultetu je prvi voditelj tek pokrenutoga Poslijediplomskoga studija lingvistike te niz godina predstojnik Zavoda za lingvistiku. Od 1983. i odlaska u mirovinu nalazi se na čelu akademijina Zavoda za lingvistička istraživanja. Tijekom karijere postao je članom više različitih domaćih i inozemnih jezikoslovnih institucija. Od 1979. redoviti je član JAZU. U znanstvenoistraživačkome smislu posebno se fokusirao na istraživanje povijesnih hrvatsko-engleskih kulturnih i intelektualnih veza, naročito na području književnosti. Ističe se i kao pokretač časopisa *Suvremena lingvistika*, suradnik i voditelj brojnih međunarodnih projekata te urednik više stručnih publikacija. Osim toga istražuje različita pitanja i probleme razvoja jezika, odnosno teoriju i praksu jezičnih dodira između hrvatskoga i engleskoga. Autor je cijenjenih rječnika. Za svoj znanstveni i nastavni rad više je puta nagrađivan.

MILIVOJ SIRONIĆ

(TRVIŽ, PAZIN, 11. III. 1915 – ZAGREB, 8. X. 2006), DEKAN 1974/75, 1975/76, 1976/77. I 1977/78.

Klasičnu filologiju diplomirao i doktorirao 1954. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Neko vrijeme predaje u Franjevačkoj klasičnoj gimnaziji s pravom javnosti u Varaždinu. Na Fakultetu radi od 1942. godine, kad je zaposlen kao asistent, do umirovljenja 1983. Obnašao je dužnost prvoga predsjednika Hrvatskoga društva klasičnih filologa, a bio je i član međunarodnih strukovnih udruženja. Dva puta odlikovan je državnim odlikovanjima. Od 1977. član je suradnik JAZU. *Professor emeritus* postaje 2001. godine. Glavno je područje njegova interesa povijest grčke književnosti. O različitim temama klasične grčke književnosti napisao je brojne znanstvene radove, rasprave, ogledе, leksikografske priloge te poznati sintetski prikaz. Ističe se i kao autor udžbenika grčkoga jezika, različitih priručnika i prijevoda.

MATE SUIĆ

(POSTIRA, BRAČ, 3. XI. 1915 – ZAGREB, 28. X. 2002), DEKAN 1978/79. I 1979/80.

Klasičnu filologiju, arheologiju i povijest staroga vijeka diplomirao je 1941. na Filozofskome fakultetu, gdje je 1953. i doktorirao. Nakon diplome radi u školama (Pag, Zagreb). Tijekom Drugoga svjetskog rata u Rimu do pred kapitulaciju Italije obnaša diplomatske dužnosti u Vatikanu, a po povratku prelazi u partizane. Od 1945. kustos je te potom do 1966. ravnatelj Arheološkoga muzeja u Zadru (uz kratak prekid kad radi kao referent znanosti i kulture za Dalmaciju u Splitu), pokreće i uređuje časopis *Diadora*, na Filozofskome fakultetu u Zadru predaje antičku arheologiju. Godine 1957. pomoću stipendije Njemačkog arheološkog društva boravi na stručnom usavršavanju u SR Njemačkoj. Na Filozofski fakultet u Zagrebu prelazi 1968. kao redoviti profesor antičke povijesti. Dužnost predsjednika Hrvatskog arheološkog društva obnaša od 1967. do 1969. godine. Jedan je od pokretača i neko vrijeme ravnatelj sveučilišnog Arheološkog instituta. Jedan je od ključnih pokretača i promicatelja projekta Muzeja arheoloških spomenika u Splitu. Godine 1981. umirovljen je i postaje redoviti član JAZU. Bio je suradnik inozemnih institucija (Venecija, Berlin).

Ključno mu je područje znanstvenog interesa proces urbanizacije i urbanoga razvoja u antičko doba na istočnoj obali Jadrana, što je proučavao interdisciplinarno, povezujući humanističke i društvene znanosti. Za svoj stručni i znanstveni doprinos primio je nekoliko nagrada i priznanja.

VLADIMIR MUŽIĆ

(ZAGREB, 18. II. 1925 – ZAGREB, 12. II. 2012), DEKAN 1980/81. I 1981/82.

Diplomirao je u Zagrebu na Ekonomsko-komercijalnoj visokoj školi (poslije Ekonomski fakultet) i pedagogiju na Filozofskome fakultetu. Od 1948. radi u zadrudnom školstvu Glavnoga zadrudnog saveza Hrvatske kao nastavnik te kao ravnatelj. Na Filozofski fakultet vraća se 1955. godine, kada postaje asistent, i ostaje do umirovljenja 1992. Na istom fakultetu doktorirao je 1958., a stručno se usavršavao u Sjedinjenim Američkim Državama i SR Njemačkoj. Od 1988. do umirovljenja radio je i u zvanju znanstvenoga savjetnika na Pedagoškome fakultetu u Osijeku, a nakon umirovljenja neko vrijeme radi honorarno. Počasno zvanje *professor emeritus* dodijeljeno mu je 1997. Pored dekanke dužnosti obnašao je i funkcije pročelnika Odsjeka i Zavoda za pedagogiju te prorektora Sveučilišta u Zagrebu (1982–1984). Gostovao je na brojnim uglednim inozemnim sveučilištima (Čehoslovačka, Austrija, SR Njemačka, Švicarska, Švedska, Velika Britanija). Od 1985. do 1989. obnašao je dužnost prvoga dekana Odjela za kibernetiku na Akademio Internacia de la Sciencoj San Marino. Među inicijatorima je Interuniverzitetskoga centra u Dubrovniku.

Dobitnik je više nagrada za znanstveni rad. Bavio se općom i sistematskom pedagogijom, metodologijom i statistikom pedagoškog istraživanja, futurologijom odgoja i obrazovanja te kibernetičkim osnovama odgoja.

MATE ZORIĆ

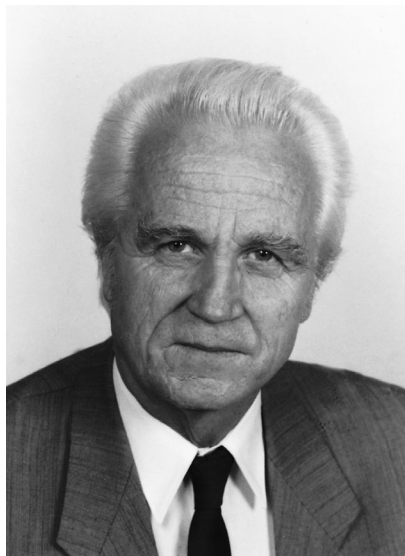
(ŠIBENIK, 6. IV. 1927 – ZAGREB, 18. X. 2016), DEKAN ODJELA HUMANISTIČKIH I DRUŠTVENIH ZNANOSTI 1980/81, 1981/82, 1982/83. I 1983/84.

Na Zagrebačkome sveučilištu studira medicinu, talijanistiku i južnoslavensku filologiju. Ubrzo nakon diplome (1953) izabran je za asistenta na Katedri za talijansku književnost Filozofskoga fakulteta, na kojemu je 1960. i doktorirao. Od 1956. do 1958. predaje hrvatski jezik na Filozofskome fakultetu i na Školi političkih znanosti u Firenci. Od tada do odlaska u mirovinu 1997. predstojnik je Katedre za talijansku književnost. Godine 1997. dodijeljeno mu je počasno zvanje *professor emeritus*. Među pokretačima je časopisa *Književna smotra*, a desetljećima je uređivao časopis *Studia Romanica et Anglica Zagrabiensia*. Autor je raznih studija, znanstvenih radova, pregleda i prikaza, uglavnom s područja hrvatsko-talijanskih kulturnih i intelektualnih veza te komparatistike. Za svoj rad primio je brojna domaća i talijanska priznanja.

JOSIP PIVAC

(PODGORA, 14. XI. 1928 – ZAGREB, 11. XII. 2020), DEKAN ODJELA PEDAGOGIJSKIH ZNANOSTI 1981/82, 1982/83, 1983/84. I 1984/85.

Pedagogiju diplomirao i doktorirao 1965. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Karijeru započinje kao učitelj na Vježbaonici Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Od 1959. do 1977. predaje na Zadarskome sveučilištu na Katedri osnovne pedagogije s didaktikom. U Zadru je od 1968. do 1970. prodekan, a od 1975. do 1977. dekan Filozofskoga fakulteta. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu djeluje od 1977. do umirovljenja 1994. godine. Bio je predsjednik Pedagoško-književnoga zbora (1978–1981) te na čelu Prosvjetnoga savjeta Hrvatske. U znanstvenoistraživačkome smislu glavno su područje njegova djelovanja didaktika i teorija škole. Za svoj stručni i pedagoški doprinos nagrađen je domaćim priznanjima.

STJEPKO TEŽAK

(POŽUN, OZALJ, 22. VII. 1926 – ZAGREB, 1. VIII. 2006), DEKAN 1982/83, 1983/84, 1984/85. I 1985/86.

Studira isprva na Bogoslovnome fakultetu u Zagrebu te zatim na Višoj pedagoškoj školi, gdje je diplomirao hrvatski i ruski jezik. Studij je nastavio na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na kojemu je 1952. diplomirao i 1965. doktorirao. Isprva radi kao nastavnik u školama (Legrad, Banja Luka, Zagreb). Bio je i ravnatelj Osnovne škole Kustošija u Zagrebu. Na Pedagoškoj akademiji u Zagrebu predaje od 1959. kao honorarni predavač te potom stalni profesor na kolegijima o metodici jezika, filmskoj kulturi te kulturi govorenja i pisanja. Izabran je na dužnost dekana Pedagoške akademije i predsjednika Udruženja pedagoških akademija. Od 1978. prelazi na Filozofski fakultet na Katedru za metodiku nastave hrvatskoga jezika i književnosti. Obnašao je dužnost pomoćnika ministra prosvjete, kulture i sporta RH (1990–1992). Bio je predsjednik Središnjeg odbora *Lidrana*, Hrvatskoga filmskog saveza i Hrvatskoga školskog vijeća. U mirovinu odlazi 1996. Za člana suradnika HAZU izabran je 1994. godine. Osnovna su područje njegova djelovanja dijalektologija, morfologija te metodika nastave jezika, književnosti i filma. Poznat je po

brojnim izdanjima udžbenika i priručnika za nastavnike te hrvatskoj gramatici koju je napisao sa S. Babićem. Osim što je priredio brojna književna djela, zapamćen je i kao urednik časopisa *Modra lasta*. Isticao se u popularizaciji hrvatske jezične kulture educirajući širu javnost svojim tekstovima, nastupima i radijskim emisijama. Dobitnik je većega broja državnih nagrada i priznanja. Ogranak Matice hrvatske u Ozlju, Gradska knjižnica i čitaonica Ivana Belostenca u Ozlju te Grad Ozalj od 2014. dodjeljuju književnu nagradu „Stjepko Težak“.

BRANKO BOŠNJAK

(STOJČINOVAC, ČAGLIN, 14. I. 1923 – ZAGREB, 18. VI. 1996), DEKAN ODJELA HUMANISTIČKIH I DRUŠTVENIH ZNANOSTI 1984/85, 1985/86. I 1986/87.

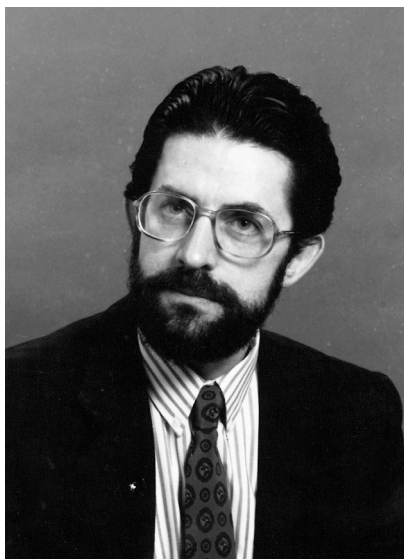

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je filozofiju, jugoslavenske jezike i književnosti (1950), studij grčkoga jezika i književnosti (1958) te stekao doktorat (1956). Na studijski boravak radi pripreme doktorske disertacije odlazi u München te poslije kao dobitnik Humboldtove stipendije u Köln i München. Od 1950. asistent je na Katedri za povijest filozofije Filozofskoga fakulteta, a u mirovinu odlazi 1991. u zvanju redovitog profesora na Katedri za antičku filozofiju. Neko vrijeme honorarno je predavao i na Filozofskome fakultetu u Ljubljani. Bio je predsjednik Savjeta Filozofskoga fakulteta, Hrvatskoga filozofskog društva te predstavnik Sveučilišta u Prosvjetno-kulturnome vijeću Sabora SRH (1969–1973). Kao gostujući predavač boravi na raznim fakultetima i institucijama u inozemstvu (SR Njemačka, Austrija, Kanada). Ističe se i kao inicijator časopisa *Pogledi*, kao član redakcije časopisa *Praxis* i Upravnog odbora Korčulanske ljetne škole te kao predsjednik Hrvatskoga filozofskog društva. Godine 1991. izabran je za redovitoga člana HAZU. Posebno mu je područje istraživanja povijest filozofije, naročito

antičke i srednjovjekovne, ali i filozofija religije, filozofska propedeutika i suvremena filozofija s naglaskom na marksističku filozofiju. Za svoj stručni i nastavni doprinos nagrađivan je različitim priznanjima.

NIKŠA NIKOLA ŠOLJAN

(TESLIĆ, BOSNA I HERCEGOVINA, 10. V. 1942), DEKAN 1986/87. I DEKAN ODJELA PEDAGOGIJSKIH ZNANOSTI 1985/86. I 1987/88.

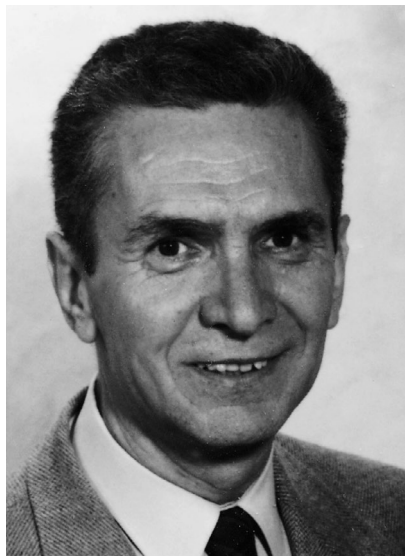
Jednopedmetni studij pedagogije diplomirao na Filozofskome fakultetu u Beogradu (1968), magistrirao na Informacijskim znanostima Prirodoslovno-matematičkoga fakulteta u Zagrebu (1972), a doktorirao na Sveučilištu u Zagrebu u području društvenih znanosti (1978). Od 1961. do 1964. radio je u osnovnoj školi u Tesliću, zatim do 1971. u Tehničkome školskom centru u Zagrebu. Na Filozofskome fakultetu radi kao asistent od 1971. do odlaska u mirovinu u zvanju redovitoga profesora. Obnašao je različite fakultetske dužnosti (predstojnik katedre, predstojnik Zavoda za pedagogiju, dekan i prodekan fakulteta itd.). Pedagoške predmete predavao je i na Interfakultetskome studiju za socijalni rad te kao honorarni nastavnik za andragogiju na Filozofskome fakultetu u Zadru. Od 1986. do 1988. bio je glavni i odgovorni urednik časopisa *Pedagoški rad*. Stručno se usavršavao na raznim institucijama u inozemstvu (Sjedinjene Američke Države, Švedska, Japan). Za svoj rad primio je više stručnih priznanja, među ostalim nagradu „Ivan Filipović“ za doprinos znanstvenoistraživačkomu radu u odgoju i obrazovanju (1983). Posebna su

mu područja znanstvenog interesa tehnologija odgoja i obrazovanja, andragogija te politika odgoja i obrazovanja.

VLADIMIR IVIR

(ZAGREB, 1. XI. 1934 – ZAGREB, 21. II. 2011), DEKAN 1987/88. I DEKAN ODJELA HUMANISTIČKIH I DRUŠTVENIH ZNANOSTI 1986/87. I 1987/88.

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao engleski jezik i književnost te južnoslavenske književnosti. Stručni put započinje kao prevoditelj i tumač, a i kasnije će u svojoj karijeri tumačiti ili simultano prevoditi važna zbivanja (1969. slijetanje na Mjesec, 1970. službeni prevoditelj u Banskim dvorima tijekom posjeta američkoga predsjednika Nixona). Od 1960. na Filozofskome fakultetu radi kao asistent za engleski jezik. Poslijediplomski studiji lingvistike s posebnim obzirom na engleski jezik pohađao je na University Collegeu u Londonu (stipendija British Councila), a doktorirao je 1965. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Boravio je na istraživanjima u Sjedinjenim Američkim Državama (Washington D. C., San Diego, Berkeley) a kao gostujući profesor na različitim inozemnim sveučilištima (Austrija, Slovenija, Bosna i Hercegovina, Srbija, Sjeverna Makedonija, Italija, Australija, Sjedinjene Američke Države, Tajvan). Utemeljitelj je Hrvatskoga društva konferencijskih prevoditelja (1974). Nakon umirovljenja 2004. dodijeljeno mu je počasno zvanje *professor emeritus*. Njegova područja istraživanja jesu engleska sintaksa,

kontrastivna lingvistika, transformacijsko-generativna gramatika, teorija prevođenja, leksikologija i leksikografija. Ističe se i po znanstvenim radovima objavljenima na hrvatskome i stranim jezicima u svjetski relevantnim publikacijama te prevodilačkim radom. Osim toga bio je član međunarodnoga izdavačkog savjeta časopisa za teoriju prevođenja *Target* i međunarodnoga prevoditeljskog časopisa *Across*.

JOSIP MARINKOVIĆ

(VIS, 4. IX. 1926 – ZAGREB, 22. VII. 2011), DEKAN 1988/89. I DEKAN ODJELA PEDAGOGIJSKIH ZNANOSTI 1988/89. I 1989/90.

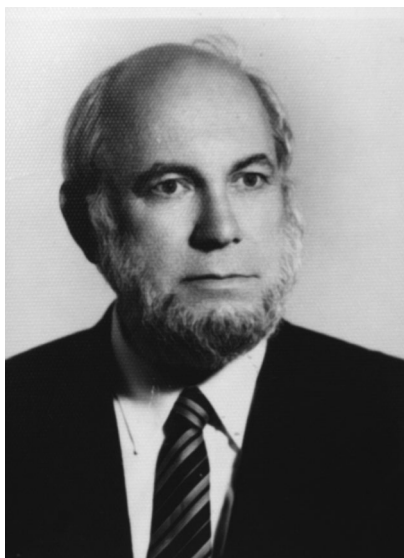

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao filozofsku grupu predmeta s poviješću. Radi kao profesor na VI. gimnaziji u Zagrebu, a od 1970. predaje filozofiju i sociologiju na Odjelu pedagogijskih znanosti Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Na istome fakultetu magistrirao je i doktorirao. Dekan je bio u dvama mandatima, prvo je dekan Pedagoške akademije (1978–1981), a potom i dekan OOUR-a Pedagogijske znanosti (Odjela pedagogijskih znanosti) Filozofskoga fakulteta. Pokrenuo je i neko vrijeme uređivao *Bilten za nastavu filozofije*. Među inicijatorima je formiranja prve Katedre za filozofiju odgoja u Hrvatskoj (uz B. Kalina), koja nastaje 1987. U mirovinu odlazi 1991. Područja su mu bavljena metodika nastave filozofije, filozofija odgoja te politika obrazovanja. Za svoj rad je nagrađen godišnjom nagradom „Tone Peruško“.

BRANIMIR ŠVERKO

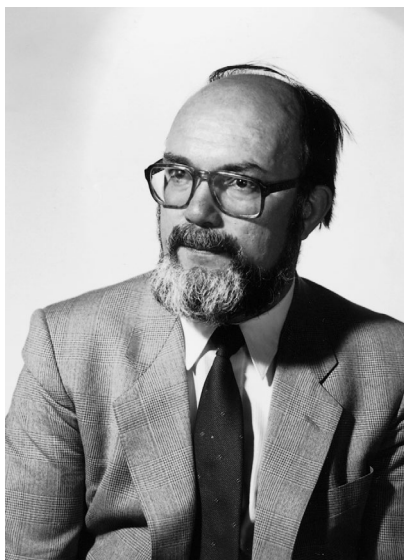
(SILBA, 23. IV. 1938), DEKAN 1989/90. I DEKAN ODJELA HUMANISTIČKIH I DRUŠTVENIH ZNANOSTI 1988/89. I 1989/90.

Psihologiju diplomirao (1962) i doktorirao (1973) na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Na stručnom usavršavanju kao nositelj Fulbrightove stipendije boravi u Sjedinjenim Američkim Državama na Sveučilištu u Illinoisu (Chicago). Kao industrijski psiholog isprva je radio u brodogradilištu „3. maj“ u Rijeci. Na Katedru za psihologiju rada i ergonomiju Filozofskoga fakulteta dolazi 1964. Obnašao je dužnosti potpredsjednika Udruženja psihologa Jugoslavije, predsjednika i tajnika Hrvatskoga psihološkog društva te predsjednika Hrvatskoga ergonomijskog društva. Bio je član i Koordinacijskog odbora Europske mreže organizacije psihologije. Neko je vrijeme glavni i odgovorni urednik *Revije za psihologiju*. S Fakulteta u mirovinu odlazi u zvanju redovitoga profesora, a od 2009. nosi počasno zvanje *professor emeritus*. Njegova su glavna područja istraživanja ergonomija, propitivanje sposobnosti simultanoga djelovanja, vrijednosti i značenja rada u životu pojedinca te ispitivanje psiholoških aspekata nezaposlenosti. Ističe se i kao koautor psihologijskoga rječnika. Za svoj znanstveni i nastavni rad nagrađen je s više strukovnih priznanja te državnim i međunarodnim nagradama.

JOSIP BRATULIĆ

(SVETI PETAR U ŠUMI, PAZIN, 13. II. 1939), DEKAN 1990/91. I 1991/92.

Studirao je jugoslavistiku i komparativnu književnost na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je 1975. i doktorirao. Na Staroslavenskom institutu Svetozar Rittig u Zagrebu radi kao asistent te kasnije kao znanstveni suradnik. Kao asistent 1977. prelazi na Filozofski fakultet, gdje 1987. postaje redoviti profesor na Katedri za stariju hrvatsku književnost. Redoviti član HAZU postaje 2000. godine. Od 1996. do 2002. predsjednik je Matice hrvatske. Ističe se brojnim radovima različite tematike – iz starije hrvatske književnosti, hrvatskoga glagolizma, povijesti pismenosti, hrvatske kulturne i intelektualne povijesti od srednjega vijeka do početka 20. stoljeća. Važan je i njegov urednički doprinos brojnim izdanjima, bibliotekama i kulturološkim projektima. Autor je velika broja leksikografskih priloga, rasprava, kritičkih izdanja izvora i pretisaka vrijednih starih knjiga. Od 2020. voditelj je Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU u Đakovu. Za doprinos hrvatskoj znanosti dodijeljena su mu brojna priznanja.

SONJA BAŠIĆ

(RIJEKA, 10. VI. 1932 – ZAGREB, 30. VIII. 2022), DEKANICA 1992/93. I 1993/94.

Diplomirala je anglistiku i romanistiku na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje 1964. stječe i doktorat. Na Filozofskome fakultetu radi od 1959. godine, isprva kao lektorica, sve do odlaska u mirovinu kao redovita profesorica u trajnome zvanju. Prva je žena koja je u povijesti Fakulteta bila na funkciji dekanice. Stipendirano stručno usavršavanje prolazi na uglednim sveučilištima u Sjedinjenim Američkim Državama (Columbia, New York, Yale), a kao gostujuća profesorica boravi na sveučilištima New York i A&M u Teksasu. Godine 2003. dodijeljeno joj je počasno zvanje *professor emerita*. Među pokretačima je Katedre za amerikanistiku (1982) i Poslijediplomskih američkih studija (1986). Bila je članica brojnih stručnih udruženja i institucija u Hrvatskoj i u inozemstvu. Tijekom karijere ističe se njezin urednički rad u različitim časopisima (*Književna smotra*, *Journal of Modern Literature*, *SRAZ*). Od 1966. do 1973. obnašala je dužnost tajnice Hrvatskoga centra PEN-a. Objavila je brojne književne prijevode, naročito kazališnih drama. U znanstvenoistraživačkome smislu naročito se usmjerila na povijest američke književnosti 19. i 20. stoljeća. Važno je istaknuti njezin doprinos međunarodnom etabliranju i povezivanju hrvatske amerikanistike s ostatkom Europe i svijeta.

STIPE BOTICA

(OTOK DALMATINSKI, SINJ, 23. II. 1948), DEKAN 1994/95, 1995/96, 1996/97. I 1997/98.

Diplomirao na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu jugoslavistiku te latinski jezik i rimsku književnost. Na istome fakultetu obranio je i doktorsku disertaciju (1986). Neko vrijeme radi kao srednjoškolski profesor (Novska), a od 1984. kao asistent na Katedri za hrvatsku usmenu književnost, na kojoj je 2002. izabran u zvanje redovitoga profesora. Od 1988. do 1992. radi kao lektor i kasnije gostujući predavač na Sveučilištu Karl Franzens u Grazu. Kao gostujući predavač predaje na raznim fakultetima u Hrvatskoj i inozemstvu (Slovenija, Mađarska, Bosna i Hercegovina, Poljska, Francuska, Sjeverna Makedonija). Obnašao je brojne dužnosti, primjerice voditelja Zagrebačke slavističke škole, predsjednika Hrvatskoga filološkog društva te od 2018. do 2021. predsjednika Matice hrvatske. Za svoj rad i doprinos hrvatskoj znanosti dodijeljeno mu je nekoliko uglednih nagrada i priznanja. Njegov je istraživački rad obilježen interdisciplinarnim pristupom temama iz povijesti hrvatske književnosti i kulture, naročito na području usmene književnosti i tradicijske kulture te prožimanja biblijskih tema i kulture.

MIRKO GOJMERAC

(PRAVUTINA, RIBNIK, 29. XI. 1948), DEKAN 1998/99. I 1999/2000.

Studirao je germanistiku i sociologiju na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu i na Sveučilištu u Münsteru u Njemačkoj. Kraće vrijeme radi kao nastavnik njemačkog jezika u VII. gimnaziji u Zagrebu. Na Odsjeku za germanistiku Filozofskoga fakulteta u Zagrebu radi od 1974. (zaposlen kao asistent za njemački jezik) do odlaska u mirovinu 2014. u zvanju redovitoga profesora. Poslijediplomski studij lingvistike završio je 1977. godine, a doktorsku disertaciju obranio 1980. Kao lektor za hrvatski jezik 1980/81. radi na Institutu za slavensku filologiju Sveučilišta u Münchenu. Kao stipendist Humboldtove zaklade stručno se usavršava u Njemačkoj (Mannheim, München). Nastavu je održavao i na fakultetima u Rijeci i Mostaru. Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu obnašao je različite dužnosti (pročelnik Odsjeka za germanistiku, prodekan, dekan). Dva mjeseca prije isteka mandata iz osobnih je razloga odstupio s dekanske dužnosti. Godine 2008. utemeljio je Katedru za znanost o prevođenju njemačkoga jezika i bio na njezinu čelu do umirovljenja. S profesorom V. Ivirom uspostavio je na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u

Zagrebu Poslijediplomski stručni studij prevoditeljstva, koji poslije i vodi. Glavna su područja njegova znanstvenog interesa germanistička lingvistika, u prvo vrijeme kontrastivna lingvistika, a nakon toga semantika i pragmalingvistika te znanost o prevođenju. Znanstvene radove objavio je u Hrvatskoj i inozemstvu.

VLASTA VIZEK VIDOVIĆ

(ZAGREB, 11. II. 1950 – ZAGREB, 25. II. 2018), OBNAŠATELJICA DUŽNOSTI DEKANICE 2000.

Diplomirala je psihologiju, engleski jezik i sociologiju 1973. u Zagrebu. Iste godine zaposlila se u Centru za socijalni rad grada Zagreba. Na Filozofski fakultet, Katedru za industrijsku psihologiju, prelazi 1975. kao asistentica, a godine 2001. izabrana je u trajno zvanje redovite profesorice. Doktorirala je 1983. na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Od 1991. djeluje na Katedri za školsku psihologiju, kojoj je u više navrata predstojnica. Osim toga na Fakultetu je obnašala funkciju prodekana, a od lipnja do listopada 2000. bila je obnašateljica dužnosti dekanice. Na Sveučilištu je od 2002. do 2006. bila prorektorica za međunarodnu suradnju. Od 2003. do 2007. vodila je UNESCO-ovu Katedru za menadžment u visokom obrazovanju. Godine 2010. zaposlena je kao znanstveni savjetnik u Institut za društvena istraživanja u Zagrebu – Centru za istraživanje i razvoj obrazovanja. Glavna su joj područja znanstvenog interesa vezana uz organizacijsku psihologiju, a dijelom uz psihologiju obrazovanja.

NEVEN BUDAK

(ZAGREB, 3. V. 1957), DEKAN 2000/01, 2001/02, 2002/03. I 2003/04.

Diplomirao je povijest (1979) i doktorirao (1991) na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, na kojemu je od 1980. kao asistent zaposlen na Katedri za hrvatsku povijest Odsjeka za povijest. Na stipendijama i stručnim usavršavanjima boravi u Njemačkoj, Švedskoj i Austriji. Kao gostujući predavač nastavu je održavao na raznim fakultetima u Hrvatskoj i inozemstvu. Tako je nekoliko godina sudjelovao u nastavi na Srednjoeuropskome sveučilištu (CEU) u Budimpešti. Član je raznih stručnih udruženja, tijela ili institucija. Kao redoviti profesor u trajnome zvanju umirovljen je 2022. godine, ali je nastavio djelovati na Odsjeku za povijest Sveučilišta u Rijeci. Za svoj je znanstveni rad više puta nagrađivan. U istraživačkome se smislu bavio uglavnom problemima hrvatske povijesti srednjega i ranoga novog vijeka. Autor je nekoliko monografija i sinteza srednjovjekovne povijesti, školskih udžbenika te brojnih članaka i poglavlja u knjigama objavljenih u Hrvatskoj i inozemstvu. Dobitnik je Nagrade Grada Zagreba, Velikog počasnog križa zemlje Gradišće/Burgenland i medalje Filozofskoga fakulteta.

MILJENKO JURKOVIĆ

(ZAGREB, 26. VIII. 1958), DEKAN 2004/05, 2005/06, 2006/07, 2007/08. I 2008/09. TE OBNAŠATELJ DUŽNOSTI DEKANA 2021.

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao arheologiju i povijest umjetnosti (1981) te doktorirao (1990). Stručno usavršavanje i specijalizaciju provodi na Sveučilištu u Bruxellesu. Od 1983. godine zaposlen je na Odsjeku za povijest umjetnosti Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Redoviti profesor u trajnom zvanju postaje 2007. Predstojnik je Katedre za umjetnost antike, kasne antike i ranog srednjeg vijeka od 2001. godine. Na Filozofskome fakultetu obnašao je dužnosti pročelnika Odsjeka za povijest umjetnosti, prodekana u više mandata te dekana i obnašatelja dužnosti dekana. U njegovu je dekanskome mandatu 2009. dovršen projekt nove fakultetske Knjižnice. Obnašao je dužnosti na Sveučilištu i bio član ili predsjednik upravnih vijeća institucija (Institut za povijest umjetnosti u Zagrebu, Muzej za umjetnost i obrt u Zagrebu). Inicijator je i osnivač Međunarodnog istraživačkog centra za kasnu antiku i srednji vijek u Motovunu pri Sveučilištu u Zagrebu. Predavao je na više domaćih (Zagreb, Rijeka) i europskih sveučilišta (Pariz, Udine, Poitiers, Amiens). Vodio je više domaćih i međunarodnih projekata,

autor je brojnih radova, izložaba te kataloga. Dobitnik je Strossmayerove nagrade za znanost (2001), medalje Filozofskoga fakulteta (2001, 2005), Povelje Društva povjesničara umjetnosti Hrvatske (2018). 2004. primio je francuski orden Officier de l'ordre des Palmes académiques, a 2007. Orden Lomonosova Ruske Federacije, a 2015. orden Chevalier de l'ordre National du Mérite. Dopisni je član učenog društva Société des antiquaires de France, a od 2018. dopisni je član Katalonske akademije znanosti i umjetnosti.

DAMIR BORAS

(ZAGREB, 25. X. 1951), DEKAN 2009/10, 2010/11, 2011/12, 2012/13. I 2013/14.

Diplomirao je na Elektrotehničkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, smjer Radiokomunikacije, a doktorirao na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, pri Odsjeku za informacijske znanosti (1998). U dvama mandatima obnašao je dužnost rektora Sveučilišta u Zagrebu. Bio je utemeljitelj i predstojnik Katedre za leksikografiju i enciklopediku pri Odsjeku za informacijske znanosti Filozofskoga fakulteta u Zagrebu (od 2004. godine) te jedan od osnivača Odsjeka za informacijske i komunikacijske znanosti. Od 1975. do 1984. radi u Multimedijiskome centru Referalnoga centra Sveučilišta u Zagrebu kao koordinator za informacijske sustave, a potom prelazi na Odsjek za informacijske znanosti Filozofskoga fakulteta. Redoviti profesor u trajnom zvanju postaje 2011. Radio je i u Leksikografskome zavodu Miroslav Krleža kao pomoćnik ravnatelja za informatizaciju i znanstvenu suradnju (2000–2006) te od 2007. kao glavni urednik međunarodnoga znanstvenog časopisa *Studia lexicographica*, Stručno se usavršavao u Sjedinjenim Američkim Državama (Pittsburgh) i Velikoj Britaniji (Reading, u organizaciji British Councila). Objavio je brojne znanstvene i stručne radove, knjige i udžbenike s područja informacijskih i komunikacijskih znanosti, programiranja, računalne obrade teksta i jezika, leksikografije i enciklopedike. Primio je više priznanja, nagrada i povelja na međunarodnoj razini (Zlatna medalja na međunarodnome natjecanju iz poznavanja klasične kulture i jezika u Sanremu) te na razini države, Grada Zagreba, Zagrebačkoga sveučilišta, Filozofskoga fakulteta i profesionalnih udruženja. Godine 2022. uručeno mu je priznanje počasnoga doktorata Sveučilišta u Mostaru, a od 2023. nosi i počasnu titulu *professor emeritus* Sveučilišta u Zagrebu.

MARKO JURČIĆ

(DONJE PAZARIŠTE, GOSPIĆ, 1. IX. 1956 – VELIKA GORICA, 18. IV. 2016), OBNAŠATELJ DUŽNOSTI DEKANA 2014.

Studij razredne nastave na Pedagoškome fakultetu u Rijeci završio je 1982. godine, a studij pedagogije na Filozofskome fakultetu u Zagrebu 1995. godine. Kao učitelj te kasnije stručni suradnik od 1982. godine radi u osnovnim školama (Zaprešić, Zagreb). Nekoliko godina radio je u izvandomovinskoj nastavi u Njemačkoj. Godine 2005. doktorirao je u području društvenih znanosti, u grani sustavne pedagogije. Na Učiteljskome fakultetu u Čakovcu radi od 2006. do 2008. godine, kad prelazi na Katedru za didaktiku Odsjeka za pedagogiju Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Od 2012. obnašao je dužnost prodekana za poslovanje i financije, a kad je 2014. tadašnji dekan Damir Boras izabran na dužnost rektora Zagrebačkoga sveučilišta, do izbora novoga dekana preuzeo je obnašanje dužnosti dekana Filozofskoga fakulteta. Bio je član i neko vrijeme predsjednik Hrvatskoga pedagojskog društva (HPD). Objavio je više zapaženih članaka, priloga, priručnika i monografiju s područja didaktike, istraživao je nastavne kurikule i sudjelovao u njihovoj izradi, a isticao se i posvećenošću edukaciji i različitim stručnim radionicama.

VLATKO PREVIŠIĆ

(CERNA, ŽUPANJA, 20. X. 1945 – GRADIŠTE, ŽUPANJA, 13. IV. 2024), DEKAN 2014/15. I 2015/16.

Diplomirao pedagogiju i sociologiju na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu (1972), na kojemu je i doktorirao (1984). Bio je učitelj škole u Gradištu (1964–1968). Od 1973. do umirovljenja 2016. godine radi na Filozofskome fakultetu – od asistenta do redovitoga profesora u trajnome zvanju. Godine 2020. dodijeljena mu je titula *professor emeritus*. Bio je stipendist DAAD-a u Njemačkoj (1977/78) i istraživačke stipendije Alexander von Humboldt (1986–1988) na Sveučilištu u Bielefeldu. Osim dekanske obnaša i druge dužnosti (pročelnik Odsjeka za pedagogiju, predstojnik Instituta za pedagoška istraživanja, predstojnik katedara za sistematsku pedagogiju i didaktiku). Utemeljitelj je i prvi voditelj Doktorskoga studija pedagogije u Zagrebu i Osijeku. Bio je član raznih stručnih i znanstvenih udruga, nekima i jedan od utemeljitelja (Hrvatski pedagoško-književni zbor, Hrvatsko pedagoško društvo, Hrvatsko-njemačko društvo, Interkultura, Klub hrvatskih humboldtovaca, Forum za slobodu odgoja). U stručno-znanstvenome smislu ističe se kao član uredništva brojnih časopisa i voditelj znanstvenih projekata.

Obnašao je dužnosti predsjednika i člana upravnih vijeća visokih učilišta, instituta i poliklinika, predsjednika Kluba hrvatskih humboldtovaca te predsjednika Uprave Košarkaškoga kluba Cibona. Primio je više priznanja, nagrada i povelja na državnoj razini, razini Grada Zagreba, Sveučilišta u Zagrebu, Filozofskoga fakulteta te profesionalnih udruga.

ŽELJKO HOLJEVAC

(BRINJE, 15. XII. 1973), OBNAŠATELJ DUŽNOSTI DEKANA 2016/17.

Na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu diplomirao je povijest i doktorirao 2006. Od 1998. do 2007. radio je kao asistent u Institutu društvenih znanosti Ivo Pilar u Zagrebu, u koji se 2019. vraća na dužnost ravnatelja. Od 2007. do 2019. bio je zaposlen na Odsjeku za povijest Filozofskoga fakulteta, od zvanja docenta do redovitoga profesora. Obnašao je nekoliko dužnosti (predstojnik Katedre za povijest srednje i jugoistočne Europe, prodekan za organizaciju i razvoj, obnašatelj dužnosti dekana). Bavi se hrvatskom poviješću ranoga novog vijeka te modernom i suvremenom hrvatskom poviješću u europskome kontekstu. Istraživački je više puta boravio u inozemstvu (Beč, Budimpešta). Dugogodišnji je predsjednik Društva za hrvatsku povijesnicu, član Matice hrvatske, član Organizacijskog odbora Međunarodnoga kulturno-povijesnog simpozija Mogersdorf te od 2019. član i supredsjedatelj Hrvatsko-slovačkog odbora za humanističke znanosti. Kao gostujući profesor predavao je na fakultetima u Splitu i u Zagrebu i inozemstvu (Pečuh). Kao vanjski suradnik izbornu nastavu drži na Fakultetu hrvatskih studija Sveučilišta u Zagrebu i Hrvatskome

katoličkom sveučilištu. Kao autor ili suautor objavio je nekoliko knjiga i niz znanstvenih radova, uredio nekoliko zbornika radova te napisao udžbenike povijesti za osnovne i srednje škole.

VESNA VLAHOVIĆ-ŠTETIĆ

(ZAGREB, 19. II. 1959), DEKANICA 2017/18, 2018/19. I 2019/20.

Na Odsjeku za psihologiju Filozofskoga fakulteta u Zagrebu diplomirala je (1982), magistrirala (1986) i doktorirala (1996). Sveučilišnu karijeru započela je 1982. kao asistentica na Odsjeku za psihologiju Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zadru, a 1987. godine prelazi na Odsjek za psihologiju Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, gdje djeluje od zvanja asistentice do zvanja redovite profesorice u trajnome zvanju (2012). Bila je dugogodišnja predstojnica Katedre za školsku psihologiju (2000–2015), a zatim i pročelnica Odsjeka za psihologiju. Predaje na svim razinama studija psihologije na Filozofskome fakultetu, kao i na prijediplomskome studiju Fakulteta političkih znanosti, diplomskome studiju matematike na Prirodoslovno-matematičkome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu te na još nekoliko poslijediplomskih studija. Usavršavala se na Institutu Max-Planck u Münchenu. Članica je Hrvatskoga psihološkog društva, European Association for Research on Learning and Instruction i International School Psychology Association. Njezina su glavna istraživačka područja psihologija obrazovanja

i školska psihologija s posebnim naglaskom na učenje i poučavanje matematike. Autorica je ili suautorica niza stručnih i znanstvenih radova, suautorica je nekoliko sveučilišnih priručnika i udžbenika te suurednica dviju knjiga.

MILJENKO ŠIMPRAGA

(ŠIBENIK, 8. II. 1958), OBNAŠATELJ DUŽNOSTI DEKANA 2020/21.

Diplomirao je 1983. na Veterinarskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, a doktorirao 1993. Kao znanstveni pripravnik počeo je raditi na Klinici za kirurgiju, ortopediju i oftalmologiju Veterinarskoga fakulteta, a potom kao stručni suradnik prelazi na Zavod za fiziologiju i radiobiologiju (Katedra za radiobiologiju), gdje je 1987. izabran za asistenta. Na Veterinarskome fakultetu ostaje do odlaska u mirovinu 2023. kao redoviti profesor u trajnome zvanju. Obnašao je različite funkcije na razini Fakulteta (pomoćnik dekana, pročelnik odjela, predstojnik Zavoda za fiziologiju i radiobiologiju itd.) i Sveučilišta u Zagrebu (prorektor). Naročito se ističe u popularizaciji i komunikaciji sveučilišnih tema prema javnosti (na televiziji i radiju), zanimanju za inovacije i transfer tehnologije (u okviru čega vodi različite projekte, tribine i sl.) te radu u znanstveno-stručnim udrugama (predsjednik Hrvatskoga društva fiziologa, predsjednik organizacijskog odbora *2nd International Scientific Meeting of Anatomy and Physiology: Fundamentals of Medicine* itd.). Među osnivačima je Nezavisnoga sindikata znanosti i visokog obrazovanja. Za svoj rad primio

je brojne nagrade i priznanja. Od 8. srpnja 2020. odlukom rektora Sveučilišta u Zagrebu preuzima upravljanje Filozofskim fakultetom kao obnašatelj dužnosti dekana s pravima i obvezama ravnatelja ustanove.

DOMAGOJ TONČINIĆ

(ZAGREB, 6. VII. 1972), DEKAN 2021/22, 2022/23. I 2023/24.

Na Sveučilištu u Beču upisao je klasičnu arheologiju i povijest, a studij arheologije i povijesti nastavio i diplomirao (2000) na Filozofskome fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je i magistrirao (2004) i doktorirao (2009). Od 2001. zaposlen je kao znanstveni novak na Odsjeku za arheologiju Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. U znanstveno-nastavno zvanje docenta izabran je 2013. godine, a izvanredni profesor postaje 2019. Prije dekanskoga mandata obnašao je i dužnost prodekana Filozofskoga fakulteta te zamjenika pročelnika Odsjeka za arheologiju. Od 2005. do 2012. predsjednik je Upravnoga vijeća Arheološkoga muzeja u Splitu. Također je član Središnjeg odbora Hrvatskog arheološkog društva. Područje njegova znanstvenoistraživačkog interesa antička je provincijalna arheologija s naglaskom na rimsku vojsku i njezinu arheološku ostavštinu. Dobitnik je godišnje nagrade „Josip Brunšmid“ Hrvatskog arheološkog društva za 2011. godinu za monografiju *Spomenici VII. legije na području rimske provincije Dalmacije*. Travnja 2024. izabran je za dekana za ak. god. 2024/25, 2025/26. i 2026/27.

Filip Šimetin Šegvić

Napomene. U ovome se tekstu dosljedno rabe nazivi *Sveučilište u Zagrebu* ili *Zagrebačko sveučilište*; prvotni je naziv 1874. godine bio *Sveučilište Franje Josipa I.* Također se dosljedno rabi naziv *Filozofski fakultet*; prvotni je naziv 1874. godine bio *Mudroslovni fakultet*. Fakultet je početka imao *Filosofičko-historički* i *Matematičko-prirodoslovni* odjel, pa su mu dekani bili i matematičari, farmaceuti, kemičari, geolozi, zoolozi i dr.

Budući da je namjera ovoga teksta kronološki prikazati biografije svih osoba koje su u određenu razdoblju upravljale Fakultetom, uvršteni su i oni nastavnici koji su u izvanrednim situacijama ili okolnostima vršili, odnosno obnašali dužnost dekana. U tom smislu vizualno rješenje prati konceptijsko, pa su imena imenovanih ili izabranih dekana označena plavom, a imena obnašatelja dužnosti dekana sivom bojom.

Od 1980. do 1989. godine Fakultet je u istoj akademskoj godini imao više dekana. Budući da je bio podijeljen na dva „oura“, tj. osnovne organizacije udruženoga rada (OOUR Humanističke i društvene znanosti i OOUR Pedagogijske znanosti; u ovome tekstu dosljedno se nazivaju *Odjelom humanističkih i društvenih znanosti* i *Odjelom pedagogijskih znanosti*), isprva je imao dekana Fakulteta kao cjeline te dvojicu „ourskih“ dekana. Takav je sustav u drugoj polovici 1980-ih zamijenjen sustavom u kojemu su dvojica „ourskih“ dekana naizmjenice bila dekani Fakulteta kao cjeline. U ovaj pregled uvršteni su svi dekani, s naznakom o kojoj je vrsti dekanstva riječ.